

Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä ja minä olen herättävä hänen viimeisenä päivänä. Joh. 6: 54

Koska meidän Vapahtajamme puhui näitä sanoja, arvelivat juutalaiset: Kuinka hän taitaa antaa lihansa meille syödä. Silloin lisäsi Vapahtaja nämä sanat: **Ellette syö ihmisen Pojan lihaa ja juo Hänen vertansa, niin ei ole elämä teissä.** Näiden sanain johdosta pitää meidän katsoman

Ensiksi, **kuinka Kristus antaa meille lihansa ja verensä.**

Toiseksi, **kuinka meidän pitää syömän ja juoman niistä.**

Kristus on antanut lihansa meille sillä lailla, että hän on sen antanut kaikkeen suureen kärsimiseen, köyhyyteen, ylenkatseeseen ja pilkkaan, häväistykseen ja vihdoin ristiinnaulittaa, niin kuin virressä veisaamme: ”Kauhiast’ annoit ruumiis pyhän piestä, lyödä, haavoittaa” – ja näin on sielun ruoka meille valmistettu ja paistettu hirveässä tulella. Sitten on hän antanut verensä siinä kärsimisessä vuotaa hamasta ympärileikkaamisesta niin siihen asti, kun hänessä henki oli ristin päällä; ja vielä sen jälkeen, koska hän jo oli päänsä kallistanut ja totisesti kuollut, otti yksi sotamiehistä keihään ja avasi hänen kylkensä, josta vuosi veri ja vesi, että Raamattu täytettäisiin, joka sanoo: Hänen sydämensä halkee laupeudesta, ja ettei yksikään enää epäilisi, ettei hän ole totisesti kuollut. Se on tapahtunut, niin kuin Vapahtaja itse selitti opetuslapsillensa kirjoituksia; niin piti Kristuksen kärsiä ja nousta ylös. Sillä lailla on nyt Vapahtaja antanut lihansa ja verensä koko maailmalle elämäksi, niin kuin hän sanoo: **Minun pitää antaman lihani maailman elämän edestä.**

Nyt on kysymys, kuinka meidän pitää tästä syömän ja juoman. Se nyt ei muulla lailla tapahdu kuin uskossa, nimittäin, että me otamme hänen itsensä sydämeemme sellaisena kuin hän itsensä meille antanut on Vapahtajan omain sanain mukaan: **Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan, tämä on minun vereni, joka teidän edestänne vuodatetaan, eli Uuden Testamentin kalkki minun veressäni.** Testamentti ei mikään muu ole kuin armo eli lahja, jota ei ole kukaan työllään ansainnut eikä anneta mistään velasta. Tämä Vapahtajan ruumis ja veri on iankaikkinen testamentti. Ei kuitenkaan yksikään saa tästä osaa, joka ei sitä uskolla ota vastaan, niin kuin Luther on sen selittänyt: Se sana: Teidän edestänne annettu ja vuodatettu, vaatii aivan uskollista sydäntä. Joka sen niin uskoo kuin sanat kuuluvat eikä siitä epäile eikä anna minkään itseänsä häiritä, hän oikein syöpi Vapahtajan lihaa ja juopi hänen vertansa ja hän on elävä iankaikkisesti ja hänen on Kristus herättävä viimeisenä päivänä iankaikkiseen elämään. Ei tässä auta mikään työ eli valmistus kuin ainoastaan usko Jeesukseen, koska kysymys on, kuinka iankaikkinen elämä saadaan. Se elämä saadaan jo täällä armonajassa, niin pian kun ihminen uskoo epäilemättä. Ja tämä on iankaikkinen elämä, että he Sinun ainoan totisen Jumalan tuntisivat ja jonkas lähetit, Jeesuksen Kristuksen. Älköön siis yksikään muusta järjestyksestä luulko iankaikkista elämää saavansa kuin tässä, nimittäin uskolla Kristuksen lihaa syödä ja hänen vertansa juoda.

Vaan tämä asia on kokonaan peitetty niille, jotka heräämättöminä vaeltavat kuollessa uskossa ja turhassa toivossa. He luulevat itsensä niiksi, jotka jo vanhurskauden tehneet ovat, vaikka he eivät koskaan ole tunteneet nälkää eli janoa Jeesuksen ruumiin eli veren perään eivätkä koskaan tulleet

niin lähelle ristiä, että he olisivat nähneet hengessä, kuinka ihmisen Poika ristinkuolemassa valmistetaan ruuaksi ja juomaksi kaikille murheellisille, epäileväisille, väsyneille ja särjetyille sydämille, jotka hänessä isoovat ja janoovat iäistä elämää; sitä vähemmin ovat he nähneet, että itse kukin meistä on synneillään Jeesuksen ristiinnaulinnut.

Käykää nyt te särjetyt sydämet niin lähelle ristiä, että te voitte syödä Hänen ruumistansa ja juoda Hänen vertansa ylösnousemiseksi kuolleista. Ne ovat oikein syöneet Jumalan ja ihmisen Pojan lihaa ja juoneet hänen kallista sovintoveriansa, joiden sydämiin on Jumalan rakkaus eli Pyhä Henki vuodatettu. Olkaamme nyt priiskotetut sovintoverellä syntein anteeksisaamiseksi uskon kautta, että tulisimme eläviksi ja eläisimme iankaikkisesti, jotka muutoin uskossa pysyvät loppuun asti.

Herra, joka on lihansa ja verensä antanut meidän elämämme edestä, auttakoon meitä uskossa voittamaan kaikkia ruman tulisia nuolia, joita hän ampuu sydäntämme kohti maailman valtamereltä, ettemme pelkäisi kuolemaa, kun se tulee vieraaksemme, että se suuri ristinkantaja herättää meitä viimeisenä päivänä; verinen Vanhin on täyttävä lupauksensa niille, jotka syövät hänen lihansa ja juovat hänen verensä. Ja sinä armollinen Pyhä henki, sinä kaunis kyyhkynen ja taivaan sanan saattaja, joka lohdutat köyhät sydämet, tule alas sielumme majaan, ennen kun mustat linnut syövät Jumalan sanan siemenet, ettei hauta saattaisi meitä murheelliseksi, vaan että me täällä olisimme murheelliset Jumalan mielen jälkeen.

Oikeat rukoilijat ovat tosin saaneet maistaa jo tulevaisen elämän voimaa. Siitä kiittävät he Herraa Jeesusta ja hänen taivaallista Isäänsä Pyhässä Hengessä, joka on heitä loppuun asti varjeleva kaikesta rajuilmasta, joka puhaltaa heidän päällensä tässä synkeässä korvessa: Armollinen Isä on lapsiaan varjeleva hamaan kuolemaan asti, jonka tähden he veisaavat elävässä toivossa: ”Sijaa, jos aika se autuas pian joutis, kun Jeesus meit’ omians’ täältä pois noutais, ja kaiken vaivan juur’ armosta aivan ijankaikkisesks’ iloks’ taivaassa jälleen muuttais.” Aamen.

Armonsanoma 1904 No 12

N:o 240 24. SUNN. KOLMINAISUUDEN PÄIVÄSTÄ

Sanokoon Herran lunastetut, jotka hän on tuskasta vapahtanut, jotka hän on maakunnista koonnut, idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, jotka eksyksissä vaelsivat korvessa umpi tietä, ja eivät löytäneet kaupunkia asuaksensa, isoovaiset ja janoovaiset; ja heidän sielunsa vaipui heissä. Ja he huusivat Herraa heidän tuskissansa ja hän pelasti heitä heidän hädästänsä, ja vei heitä oikiata tietä, että he menivät asuinkaupunkiin. Kiittäköön he siis Herraa hänen laupiudestansa ja hänen ihmeittensä tähden, jotka hän ihmisten lapsille tekee. Ps. 107: 2–8

Kuningas Daavid, joka oli usein hengellisessä tuskassa synteinsä tähden, valittaa monessa paikassa hänen katumusvirssissänsä, että hänen muotonsa oli vanhentunut murheesta, että hän oli väsynyt huokauksista ja että hän kasteli vuoteensa kyyneleillä ym. Kuitenkin tunsu hän myös armon makeutta ja taivaan ilon esimakua, jota hän ilmoitti monessa paikassa ja erinomattain tässä 107

psalmissa kehottaa hän katuvaaisia sieluja kiittämään Jumalata heidän lunastuksensa edestä. Se on myös arvattava, että ne hurskaat sielut kiittävät Jumalata kaikesta sydäimestä, jotka ovat hengellisestä hädästä ja vaivasta lunastetut, koska he tuntevat armon suloisia vaikutuksia. Mutta myös ne, jotka ovat murheessa ja epäilyksessä pitäisivät myös kiittämän Jumalaa siitä, ettei hän ole sallinut heidän suruttomuudessaan iankaikkisesti hukkaa.

Me kuulemme monessa paikassa entisten pyhain kiittävän Jumalata hänen armollisen kurituksensa edestä. Ja vaikka ihminen heikkoudessansa tahtoo kohta suuttua Isän vitsalle, ja luulee, että Vanhin ylön kovin rankaisee häntä omantunnon soimausten kautta, pitää hänen kuitenkin, jollei hänen sydämensä olisi niin kova, kiittämän Jumalata tämän armollisen kurituksen edestä, ettei hän ole heidän antanut enemmän aikaa nukkua heidän suruttomuudessaan ja antamaan suuta Isän vitsalle. Mutta ihmissydän on niin mahdottoman kova, ettei se vähällä kurituksella voi tulla niin nöyräksi Jumalan ja ihmisten edessä. Se on monella niin kova, että koska Jumala kolkuttaa sen päälle lain vasaralla, niin lentää vasara takaperin. Paatunut ihminen ei tunne ollenkaan tätä Pyhän Hengen kolkuttamista. Ja joka on oikein lujasti tarttunut kiinni maailmaan, se sylkee ulos niitä karvaita lääkityksiä, joita Pyhä henki hänelle tarjoaa. Mutta se, joka ei enää pääse pakenemaan Isän kuritusta, ja valittaa, että sydän tulee kipeäksi ja ajattelee haikeudessaan, että Isän kuritus on ylön kova ja ankara, ja sanoo itseksensä: ”miksi Jumala niin kovin rankaisee minua, kuinka minä saatan tätä tuskaa kärsiä?” Mutta jos sinä ajattelisit oikein, niin sinun pitäisi kiittämän Jumalata sen edestä, että hän rankaisee sinua. Sinun pitäisi vielä antaman suuta Isän vitsalle, sillä ei ole kuitenkaan tämä nykyinen vaiva mitään sen suhteen, mitä sinä olet ansainnut. Ei ole Jumalan armollinen kuritus täällä mitään sen vaivan suhteen, jota sinä tulisit kärsimään, jos Jumala sallisi sinun nukkua suruttomuudessa iankaikkisesti. Jumalan armollinen kuritus armon ajalla tarkoittaa ainoastansa sielun pelastusta helvetistä. Se on rakkauden tuntomerkki, että Jumala kurittaa lapsiansa, että he tämän kurituksen kautta tulisivat tuntemaan syntiänsä ja rientäisivät katumaan ja anteeksi anomaan. Raamatussa on kirjoitettu: ”ketä hän rakastaa, sitä hän kurittaa”. Paavali sanoo myös: ”kuka on se kristillinen vanhin, joka ei kurita lapsiansa, koska he syntiin eksyvät”. Mutta suruttomat ihmiset eivät tiedä siitä Jumalan hengellisestä kurituksesta mitään, sillä eivät he ota kuritusta vastaan. He pakenevat, koska vanhin tahtoo heitä kurittaa. Ja muutamat paatuneet henget potkivat vastaan niin paljon kuin jaksavat, muutamat taas juoksevat metsään ja menevät lymyyn, koska vanhin tahtoo heitä kurittaa. Muutamat sanovat vanhimmalle: ”Älä minua lyö, minä olen siviä lapsi. En ole mitään pahaa tehnyt”.

Pahankuriset lapset sanovat näin: ”Miksi minua kuritat, olen niin heikko, ja etköpä ole jo aikaa anteeksi antanut”. Niin sanovat erinomattain armonvarkaajat, jotka omalla luvalla omistavat itsellensä Jumalan armolupauksia. He tahtovat armon saada ilman katumusta. Sen armon, joka on katuvaaisille luvattu, sen he omistavat itsellensä. Ilman oikiata katumusta he tahtovat Jumalan armon itsellensä omistaa. Mutta se on tietämätöin, antaako Jumala itseänsä pilkata. Sillä se tulee vissimmästi pilkkaamiseksi, koska siviä ihminen luottaa siihen armoon, jota hän ei tarvitse. Tahi kun kuolleen uskon tunnustajat luulevat, että katumattomille myös annetaan armo. Jos pahanilkinen lapsi sanoo vanhimmalleen: ”Ilmanki sinä olet jo aikaa anteeksi antanut”, eiköhän se tule pilkkaamiseksi. Mutta niin tekevät armonvarkaajat. He sanovat vanhimmalle: ”Ilmanki sinä olet jo anteeksi antanut”. Ja tosin on Jumala anteeksi antanut, saati sinä uskot vaan, että hän on anteeksi

antanut katumattomille ja pilkkaajille, sellaisille, jotka sanovat vanhimmalle: ”Ilmanki sinä olet jo aikaa anteeksi antanut”, ja jotka pilkkaavat vielä vanhimman kyyneleet. Ei Daavidilla kuitenkaan ollut semmoinen usko, että Jumala antaa myös katumattomille ja hänen kyyneleittensä pilkkaajille anteeksi. Ei myös Pietari saattanut sitä uskoa, että katumattomille annetaan Jumalan armo; eikä myös se syntinen vaimo, joka kasteli Jeesuksen jalkoja kyyneleillään.

Kaikki nämä esimerkit todistavat, että Jumala vaatii ihmiseltä oikiaa katumusta, hän vaatii huokaukset, hän vaatii kyyneleet, hän vaatii hengellisen murheen ennen kuin hän saattaa anteeksi antaa. Kuinka monessa paikassa Pyhässä Raamatussa ja pyhain profeettainsa kautta on hän antanut tietäväksi, että hän ei huoli siveydestä, ei hän huoli uhrista eikä hän huoli fariseuksen rukouksista, mutta nöyrä ja särjetty sydän, se on hänelle otollinen. Kysymys on ainoastaan se, kuinka ihmisen sydän pitää tuleman niin nöyräksi ja särjetyksi, että se saattaa Jumalan armoa vastaan ottaa. Sillä kova, särkymätön sydän ei saata ollenkaan vastaan ottaa Jumalan armoa, vaan se armo, jota hän omistaa ja tunnustaa, on ainoastaan pääkallossa.

Me tulemme kuulemaan tämän päivän pyhässä evankeliumissa, kuinka muuan vaimo, joka oli punaista tautia sairastanut kaksitoistakymmentä ajastaikaa, tuli salaa varastamaan armoa Jeesukselta sen maailman häpeän tähden, joka vielä nytkin estää useata sairasta tulemasta julkisesti näkökselle Jeesuksen eteen. Tämä vaimo antaa meille soveliaan tilan perään ajattelemaan:

Kuinka ne, jotka kauan sairastavat punaista tautia, tulevat terveeksi, koska he pääsevät niin liki Vapahtajaa, että he sormen nenillä koskettavat hänen vaatteensa liepeeseen.

Se suuri voima, jonka kautta tämä vaimo tuli terveeksi, tehköön myös niitä terveeksi, jotka sairastavat hengellistä punaista tautia, että heidän verensä muuttuisi ja lakkaisi vuotamasta. Me uskomme sen tapahtuvan hänen armonsa kautta, joka kaikki voi. Isä meidän jne.

Evankeliumi: Matt. 9: 18–26

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa muistellaan kahdesta ihmetyöstä, joita Jeesus teki. Ensimmäinen ihme oli se, että muuan vaimo, joka oli sairastanut kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia, tuli terveeksi, koska hän salaa tunkeusi väen läpi ja koski hänen vaatteensa liepeeseen.

Me saamme tästä vaimosta opetuksen, koska me niiden ylösrakennukseksi, jotka sairastavat punaista tautia, eteen asetamme tämän totuuden, että he pääsisivät pikemmin heidän vaivastansa, jos he menisivät varsin sen Parantajan tykö, joka saattaa tämän taudin parantaa. Mutta eivät he mene varsin Jeesuksen tykö, vaikka he tuntevat, että semmoinen tauti on tarttunut heihin, vaan he koettavat ensinnä parantaa itseänsä. Ja koska se neuvo ei auta, menevät he puoskarien tykö pyytämään heiltä lääkityksiä sairaalle sydämellensä. Me tiedämme, että kohta jokainen ihminen koettaa ensimmäisen heräyksen jälkeen jollakin tavalla kuolettaa sitä salaista murhetta, joka hänen omaatuntoansa on alkanut kalvamaan. Suruttomuudestaan vasta herännyt ihminen nimittäin ei tiedä minkä tähden hänen pitäisi olla murheellinen. Hän koittaa siis monella tavalla sen murheen pois päältänsä vierittää. Muutama ryyppää paloviinaa, muutama menee kylään aikaansa kuluttamaan ja muutama hakee semmoisia kumppania, jotka saattavat häntä unhottamaan murheensa niin kauan kuin sitä iloa piisaa. Mutta jos semmoinen tauti on oikein tarttunut häneen, ei hän pääse kauas sillä keinon, että hän etsii maailman iloa ja hauskutusta. Se salainen murhe, joka hänen tuntoansa kalvaa,

tulee aina suuremmaksi ja raskaammaksi, jota enemmän hän pyytää sitä välttää. Viimein, koska hän huomaa, että punainen tauti on todella häneen tarttunut, koettaa hän tilaansa ensinnä salata maailman edessä, ettei se suuri maailman häpeä lankeaisi hänen päällensä, että semmoinen tauti on häneen tarttunut, jota tautia kaikki ihmiset pitävät niin kummana. Maailman kunnia on hänessä niin suuri, ettei hän viitsi mennä niiden tykö, jotka ovat samassa taudissa maanneet, kysyäkseen heiltä, kuinka he ovat koetelleet sen taudin laatua. Vaan hän menee pikemmin jonkun maailman ystävän tykö ja valittaa, että hänellä on ikävä. Ei tosin kaikki vasta alkavaiset tee niin, sillä usein tahtoo maailman kunnia vaivata niitä, joihin se punainen tauti on vasta oikein tarttunut, etteivät tohdi ilmoittaa kaikille ihmisille minkä kaltainen tauti heihin on tarttunut. He pelkäävät, että maailman häpeä lankee heidän päällensä, jos se tulisi ilmi, että he ovat sen ja sen ihmisen tykönä käyneet. Ja ei ainoastansa se, mutta he pelkäävät myös, että jos he menisivät semmoisen ihmisen tykö, joka on itse opas siihen keinoon, niin hän alkaa kukatiesi heidän sydänsuoniansa koettelemaan ja tahtoo kukatiesi heidän sisuskalujansa nähdä. Ja sitä he pelkäävät. Ja mikä mahtaa ihmisen sydämessä todellakin olla, koska ei paljon yksikään viitsi sitä näyttää toiselle, ennen kuin se on puhdistettu. Ihmisen sydämessä on arvattavasti paljon roskaa ja riettautta, koska hän ei tahdo sitä näyttää toiselle ennen kuin se on puhdistettu. Sitten vasta saattaa hän kääntää sydämensä nurin ja ilmoittaa kaikki mitä siinä on, mutta ei ennen.

Vaan on se vielä toinenkin syy, minkä tähde ne, joihin se punainen tauti on tarttunut, ei viitsi ilmoittaa itseänsä. Me kuulemme Vanhan Testamentin kirjoituksista, kuinka profeetat soimaavat Israelin kansaa, joka siihen aikaan piti olla Vapahtajan morsian, että hän oli tehnyt huorin monen epäjumalan kanssa. Ja siitä hengellisestä huoruudesta on punainen tauti alkunsa saanut. Mutta se on häpeällinen sitä tunnustaa. Molemmat, sekä luonnollinen siveys, että kuollut usko, eivät tahdo tunnustaa, että he ovat saastuttaneet itsensä huoruudella. Mutta koska punainen tauti tarttuu heihin ja musta veri rupeaa vuotamaan joka paikasta, silloin täytyy heidän tunnustaa itsellensä, että hengellinen huoruutensa on tähän syynä. Mutta eivät he viitsi sitä ilmoittaa toiselle ihmiselle niin kauan kuin maailman kunnia heitä vaivaa, ettei tästä lankeaisi maailman häpeä heidän päällensä. Siinä tilassa saattaa moni herännyt ihminen viipyä monta ajastaikaa ja salata tilaansa. Muutama ei ilmoita itseänsä ennen kuin viimeisessä hädässä, muutamat vasta sen jälkeen kuin heidän sydämensä on jo puhdistettu. Ei se ole niin suuresti ihmeteltävä, että vasta alkavaiset eivät tahdo ilmoittaa itseänsä ihmisille, sillä eivät ihmiset kuitenkaan saata sitä punaista tautia parantaa, vaikka he koettaisivatkin. Vaan jos sairas valittaa hätäänsä senkaltaiselle ihmiselle, joka on itse samanlaisessa hädässä ollut ja puhdistetuksi tullut Jeesuksen voiman kautta, niin on siitä se hyöty, että hän saattaa sanoa sairaalle, kuinka hänen itsensä kanssa on tapahtunut. Hän saattaa myös näyttää hänelle hengellisestä tohtorin kirjasta, minkälaisia lääkkeitä hänen pitäisi hakeman ja mistä hänen pitäisi Parantajan löytämän. Mutta ei niin, että toinen syntinen saattaisi sitä tautia parantaa. Sillä se on myös kirjoitettu hengellisessä tohtorin kirjassa, ettei saata toinen veli toisen sielua helvetistä lunastaa.

Mutta se on vielä ihmeellisempi, että tämä vaimo, joka oli niin kauan aikaa punaista tautia sairastanut ja kaiken omaisuutensa turhaan kuluttanut lääkärille, ei viitsinyt vielä ilmoittaa itseänsä Jeesukselle, ehkä hän oli vakuutettu siitä, että ainoastaan Jeesus oli se tohtori, joka saattoi hänet taudistaan parantaa. Yhtä hyvin rupesi vaimo poistumaan seljän taka siinä tarkoituksessa, että hän

pääsisi salaisuudessa varastamaan armoa, jota hän maailman häpeän tähden ei viitsinyt julkisuudessa Jeesukselta anoa. Tässä me näemme, kuinka ihmisessä on suuri maailman kunnia. Moni herännyt ihminen, joka on kauan aikaa punaista tautia sairastanut, tekee juuri niin kuin tämä vaimo, se tahtoo varastaa armoa. Ei hän viitsi avata sydäntänsä Vapahtajalle ja riisua itseänsä alasti, vaan hän tahtoo salaisesti näpätä armoa ajatellessa näin: ”Jos minä pääsisin niin liki, että ylettyisin sormen nenillä koskemaan hänen vaatteensa liepeeseen, niin pääsisin tästä vaivasta”. Tässä näemme ihmisen luonnon, millainen se on. Se tahtoo naakimisella tulla taivaan valtakuntaan. Emme me nyt puhu julkisista armonvarkaista, jotka varastavat armoa niin paljon kuin he vaan ennättävät ja saattavat, vaikka he eivät ole missään hädässä olleet eivätkä myös sairastaneet punaista tautia. Vanhalle aatamille on aina armo makia, vaikka kuinka täynnänsä riettautta ja saastaisuutta hän olisi. Mutta se on vielä merkillisempi, että joku herännyt ihminen, joka on sairas, tahtoo armon varastaa eli tulla salaa kristityksi, ettei muka maailman häpiä ja maailman pilkka lankeaisi hänen päällensä.

Me arvaamme hyvin, että kuollut usko ottaa itsellensä ison voiton tämän päivän evankeliumista, koska hän levittää rintojansa ja sanoo: ”Sai se kuitenkin tämä vaimo pitää sen armon, jonka hän oli varastanut”. Eipä Vapahtaja ryöstänytkään häneltä sitä uskoa, että hän oli armoitettu, vaan enemmän vielä vahvisti siihen näillä sanoilla: ”Ole hyvässä turvassa, tyttäreni, sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt”. ”Minä uskon” – sanoo se kuollut usko – ”Minä uskon myös, että olen armoitettu ja että Vapahtaja ei ryöstä pois minulta sitä uskoani”.

Tähän vastaamme näin: ”Ei Vapahtaja ryöstä pois sinun uskoasi, mutta kuolema sen ryöstää sinulta, koska et saata ilmoittaa, millä tavalla sinä olet sen armon saanut, jolla sinä kerskaat”. Ei olekaan tämän päivän evankeliumissa kirjoitettu kaikki asianhaarat, kuinka se kävi tämän vaimon kanssa ennen kuin hän sai uskollensa vahvistuksen. Toiset evankelistat, nimittäin Markus ja Luukas (Mark. 5: 25–34 ja Luuk. 8: 43–48) kirjoittavat, että tällä vaimolla tuli suuri hätä, koska Jeesus, tuntien voiman itsestään lähteneen, sanoi kansalle: ”Kuka rupesi vaatteisiini?” Kun Vapahtaja rupesi kysymään, kuka häneen oli koskenut, niin tuli vaimolle suuri häpiä. Hän ymmärsi, ettei hän saattanut salata varkauttansa. Hän alkoi vapisemaan ja pelkäämään; viimein lankesi hän polvillensa tunnustaen koko kansan edessä, kuinka hän oli tehnyt. Ja sen vuoksi, että hän saattaa ilmoittaa kuinka ja minkä tähden hän oli varastanut armoa Vapahtajalta, sen tähden hän sai sen pitää. Mutta saatatkos sinä kuolleen uskon tunnustaja ilmoittaa, kuinka, koska ja millä tavalla sinä olet varastanut armoa? Tämän vaimon täytyi suurella pelvolla ja vapistuksella kaikkein nähden tunnustaa, että hän oli varastanut armoa. Hän saattoi myös selittää, minkä tähden hän oli sen tehnyt. Mutta sinä kuollut usko, sinä et saata selittää, koska olet varastanut Jeesuksen armoa, sinä et saata sanoa, mikä hätä sinun on pakottanut varastamaan Jeesuksen armoa. Et sinä tiedä itsekään, koska sinä olet varastanut. Tämä vaimo tunnusti julkisesti, että hän oli varastanut. Mutta sinä et tahdo tunnustaa, että sinä olet varastanut. Sinä kiellät pois. Sinä luulet, että oikeudella sinä olet saanut sen armon. Älä huoli sinä armonvaras, sinä kerskaat nyt varastetulla kalulla. Mutta se mies ei ole juuri kaukana, joka riisuu sinulta pois hameen, jonka sinä olet varastanut, ja sillä miehellä on tyhjä nahka ja luut, terävät silmät ja kynnet, mustat hampaat ja huulet. Jos sinä et anna takaisin sitä armoa, jonka olet varastanut, niin tulet sinä häpiällä pois ajetuksi siihen luolaan, kussa kaikki armonvargaat ulvovat iankaikkisesti.

Kuulkaat nyt kaikki te sairaat, jotka punaista tautia sairastatte, ottakaat opetus tästä vaimosta, kuinka vaarallinen on salata tilaansa ja viimein tulla kiinni armonvarkaudesta. Jos tämä vaimo olisi julkisesti rukoillut Jeesusta, olisi hän vissimmästi saanut apua häneltä varastamattakin. Mutta maailman kunnia oli hänessä niin suuri, ettei hän viitsinyt maailman häpeän tähden ilmoittaa tilaansa. Hän häpesi maailman tähden. Luuletteko te, että se on häpiä tunnustaa Jumalan ja ihmisten edessä, kuinka huonot te olette itseänne auttamaan. Luuletteko te, että se on häpiä tunnustaa, mikä tauti teihin on tarttunut ja mistä se on alkunsa saanut. Älkää Herran tähden varastako armoa Jeesukselta, ette kuitenkaan voi sitä salata. Jos te olette varastaneet hänen armoansa, niin täytyy teidän viimein suurella häpiällä tunnustaa, että te sen olette tehneet. Mikä voitto teille tulee siitä, että te tahdotte tilanne salata, että te salaisuudessa varastatte Jeesukselta hänen armoansa. Te pelkätte, että maailman häpeä lankeaa päällemme, jos ihmiset tulisivat huomaamaan, että punainen tauti on teihin tarttunut. Mutta jos se on häpeä kristittyinä olla, niin palatkaa sitten takaisin ja menkää maailman puolelle. Siellä te löydätte semmoisia puoskaria, jotka noitumisella ajavat pois manalaisia teidän päältänne, ja sillä tavalla pian pääsette punaisesta taudista.

Maailman lapsilla on punainen tauti salattuna sydämen juuressa. Ei surutoin ihminen tule punaiseksi ennen kuin vanha aatami nousee päähän. Mutta se ihminen, jolla punainen tauti on ilmi ja julki, se on välistä valkia muodolta niin kuin ruumis ja välistä punainen niin kuin maksa, koska Jumalan laki leikkaa sydämen paiseita. Ja välistä, koska omavanhurskaus rupeaa oikein suureksi tulemaan, tulee ihminen muodoltaan mustaksi tai harmajaksi niin kuin maa. Vaan koska ihminen Vapahtajan voiman kautta puhdistetaan ja terveeksi tehdään, niin hän tulee vaaleanpunaiseksi niin kuin kukkainen Saaronin laaksossa, ei hän enää muuta väriänsä, eikä enää pidä häpeänä, että hän on punaista tautia sairastanut. Hän tulee oikein rohkiaksi tunnustamaan Jumalaansa ihmisten edessä, mikä suuri armo on hänelle tapahtunut. Jos hän on armoa varastanut, niin joutuu hän häpeällä ja vapistuksella tunnustamaan varkautensa kaikkein ihmisten edessä; ja mikä voitto teille sitten tulee varkaudesta? Hän tahtoi maailman häpeän välttää ja joutui sen sijaan kunnianttomaksi kristittyin edessä. Parempi olisi julkisesti vaeltaa kristittyin keskellä, kuin salaisuudessa olla senkaltaisen taudin kanssa, jota itse muoto kuitenkin ilmoittaa. Vieläpä ne julkiset armonvarkaat, joilla ei ole häpiää ollenkaan, ovat rohkiat kerskaamaan siitä armosta, jota he ovat varastaneet lapsuudesta saakka. Me tiedämme, että varastettu ruoka on oikein makia varkaan suussa, se on niin makia, kuin sokeri ja hunaja. Vaan tietämätöntä on, kuinka kauan se on makiaa, sillä kyllä se viimein karvasteleekin vatsassa. Minä pelkään, että varastettu armo rupeaa viimein karvastelemaan vatsassa, niin että armonvarkaat häätyvät oksentamaan ulos varastamansa armon yhtenä sen myrkyn kanssa, jonka he ovat nielleet pienuudesta asti. Silloin he saavat nähdä, ettei varkaus menesty missään asiassa.

Tämä vaimo, josta evankeliumissa mainitaan, sai pitää sen armon, jonka hän oli salaisuudessa varastanut, sen tähden, että hänellä oli senkaltaisen tauti, jota ei muut kuin Jeesus saattanut parantaa, ja että hän vielä jälkeen, kuin armon varkaus oli tapahtunut, tunnusti varkautensa suurella häpiällä, pelvolla ja vapistuksella. Kuitenkin se on tietämätön, onnistuuko se niin kaikille armonvarkaille. Me tiedämme, että useimmat armonvarkaat ei ole koskaan sairastaneet eli punaisen taudin tähden hädässä olleet. Ei heitä ole mikään hätä pakottanut varastamaan ja yhtä hyvin ovat he omalla luvalla omistaneet Vapahtajan armoa. Eikö pidä tämä varkaus viimein polttamaan heidän

tuntoansa, koska tämä varastaminen johtuu mieleen, ja vielä se muistutus, jonka olemme heille nyt antaneet, että antaa Vapahtajalle takaisin, mitä he ovat varastaneet, ja odottaa siihen asti, että se annetaan heille ilman.

Ne harvat sielut, jotka oikein raskaasti sairastavat punaisen taudin tähden, joka heihin on tullut hengellisestä huoruudesta maailman ruhtinaan kanssa, eivät saata varastaa yhtään ainoata armon murua Vapahtajalta. Vaan heidän täytyy odottaa siihen asti, että heille annetaan rukouksen voima, että he jaksavat huutaa Jeesuksen perään ja kerjätä muutamia armon muruja, jotka Jeesuksen pöydältä putoavat. Mutta varkaat, katso, ne eivät odota, vaan ne ottavat omin lupinsa, ja sillä varastetulla armolla he kerskaavat ja sanovat: ”Katsokaat hyvät kristityt, kuinka paljon armoa minä olen saanut, onko teillä niin paljon?” – Ei suinkaan kristityillä ole niin paljon, mutta se vähä, mikä kristityillä on, ei ole varastettua. Aamen.

Sanomia Siionista 1901 N:o 9A ja N:o 10

N:o 214 16. Sunn. Kolminaisuuden päivästä

Katselkaamme nyt Jumalan armon kautta, kuinka Jeesus herättää ylös niitä nuorukaisia, jotka ovat nuorena kuolleet ja kuolemansa kautta saattaneet vanhimpansa murheellisiksi.

1. Minkä tähden oli tämä nuorukainen kuollut?
2. Minkä tähden se murheellinen vanhin itki?
3. Minkä tähden Jeesus armahti häntä ja herätti nuorukaisen ylös?

Meidän toivomme on, että elämän ja kuoleman Herra armahtaa niitä vanhempia, jotka itkevät lastensa kuoleman tähden ja herättää heidän nuorukaisensa ylös ennen kuin he vajoavat hautaan.

1. Minkä tähden tämä nuorukainen oli nuorena kuollut?

Valitettavasti kuolevat muutamat aivan nuorena, ja niitten kuoleman tähden tulee vanhimalle suuri murhe. Niin kuin esimerkiksi se vanha Israel oli suuressa murheessa poikansa kuoleman tähden, ehkä Joosef oli kuitenkin elämässä; ja Daavidille tuli niin suuri murhe pojan kuolemasta, että hän rupesi itkemään ja huutamaan; voi minun poikani Absalom! Ja koska vanhimman lapset niin nuorena kuolevat, tulee vanhimmalle raskas murhe niitten kuolemasta. Ja ei vanhimmat pääse siitä murheesta ennen, kun Jeesus sanallansa herättää niitä lapsia ylös.

Minkäs tähden nuorukaiset niin nuorena kuolevat? Minä luulen, että vihollinen on niitä tappanut. Ja ei ole Jumala tahtonut yhdenkään syntisen kuolemaa, vaan Jumalan tahto on se, että he kääntyisivät Jumalan puoleen ja tulisivat autuuden tuntemiseen. Mutta vihollinen, joka käypi ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsii kenen hän saisi niellä. Se sama mies, joka on alusta ollut miestappaja, on syyppä niitten kuolemaan, jotka nuorena kuolevat. Jos nimittäin nuorukaiset pysyisivät elävänä, niin tulisi vanhimmalle ilo niistä lapsista, mutta kun he kuolevat nuorena, niin tulee vanhimmalle sydämellinen murhe, ja se on vihollisen ilo, koska hän saattaa vanhimman sydämen murheelliseksi. Synnin kautta hän niitä lapsia tappaa, sillä Paavali todistaa, että synnin kautta on kuolema tullut maailmaan, vaikka suruttomat luulevat, ettei vihollisella ole valtaa heitä

tappaa, mutta siinä he surkeasti pettyvät. Perkeleellä on niin suuri voima, että hän saattaa niitä tappaa, koska he ovat antaneet itsensä vihollisen vallan alle. Vihollinen tappaa ensin hengellisesti, koska hän saattaa hengellisen kuoleman heidän päällensä; ja koska he ovat hengellisesti kuolleet, saapi hän niin suuren vallan heidän päällensä, että hän tappaa vielä ruumiin. Muutamia hän tappaa juopumuksen kautta, muutamia tappaa huoruuden perkele, muutamia vihan perkele ja muutamia kunnian perkele, muutamia taas tappaa ahneuden perkele, muutamia ylpeyden, muutamia epäjumalaperkele ja muutamia omanvanhurskauden perkele. Mutta kaikki nämä perkeleet ovat suruttomalle tuntemattomat, vaikka ne hallitsevat häntä. Ei suruton ihminen tunne niitä; eikä hän niin muodoin usko, että perkele tappaa ihmisiä, ensiksi sielun puolesta, koska hän saattaa hengellisen kuoleman matkaan. Ja sitte hän tappaa vielä luonnollisesti, koska hän panee heidät itsensä surmaamaan eli terveytensä pilaamaan juopumuksen, huoruuden, ylpeyden, ahneuden ja vihan kautta. Ja vaikka ei ole kirjoitettu evankeliumissa, mikä perkele oli sen nuorukaisen tappanut, joka kannettiin ulos, niin saatamme me kuitenkin ymmärtää, että joku perkele oli hänen tappanut; sillä synnin kautta on kuolema tullut maailmaan; ja me tiedämme, että synty on perkeleestä.

2. Minkä tähden vanhimmalle tulee niin suuri murhe niistä lapsista, jotka nuorena kuolevat. Se on vanhimman luonnossa sellainen taipumus, joka tekee sen surun ja murheen välttämättömäksi. Ei saata vanhin välttää murhetta, koska lapset kuolevat. Mutta vanhemmille tulee niin suuri murhe niistä lapsista, jotka kuolleetena syntyvät. Ei niistä lapsista tule vanhemmalle niin suuri murhe, jotka kuolevat ennen kuin ovat vanhimman rintoja imeneet ja vanhimman sylissä istuneet ja vanhimman nimeen huutaneet: Abba, rakas Isä. Ne lapset, sanon minä, jotka ovat vanhimman perässä kontanneet ja hänen peräänsä itkeneet, kun sellaiset lapset kuolevat, tulee vanhimmalle suuri murhe ja kaipaus niitten lasten perään, jotka niin nuorena kuolevat. Ei ole enää yhtään, joka hänen nimeensä huutaa, ei ole pientä lapsukaista, joka vanhimman perässä itkee ja konttaa. Siinä nyt on oikea syy, minkä tähden vanhimmalle tulee niin suuri murhe, koska rintalapset kuolevat.

Voi, voi, nuorukainen! Miksi sinun piti niin nuorena kuoleman ja jättämän sinun vanhempasi itkemään, murehtimaan ja kaipaamaan sinua. Se olisi somempi, että sinä nyt istuisit vanhimman haudan päällä ja itkisit verta, kuin että vanhimman nyt täytyy istua sinun hautasi päällä ja huutaa sinun nimeäsi, etkä sinä kuitenkaan vastaa hänelle, koska sinä olet kuollut. Ensin on hän sinun suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, sitten on hän sinua pesnyt ja elämän vedellä puhdistanut; hän on valvonut ja rukoillut sinun edestäsi siinä hyvässä toivossa, että hänelle tulisi ilo sinusta; mutta nyt sinä olet rauennut kuolemaan, ja vanhimman vaiva meni hukkaan. Voi, voi, mikä murhe tulee vanhimmalle sinusta, kun sinun piti kuoleman; hänen täytyy nyt istua haudan päällä ja huutaa: Missä ovat ne nuorukaiset, joita minä kasvattanut olen? Ne ovat rauenneet ja pois menneet; ei ole vanhimmalla iloa kaiken sen vaivan edestä, jonka hän kärsinyt on.

Jos vielä olisi hänellä muutamia lapsia elämässä, niin ne ovat raavastuneet, ja me tiedämme, etteivät ne raavaat lapset paljon muista sitä vaivaa, jonka vanhin on kärsinyt heidän edestänsä. Ne raavaat lapset jättävät vanhimpansa yksinänsä ja lähtevät pois maailmaan. Niin pian kuin he lakkaavat imemästä, juoksevat he ulos maailmaan; ja koska he tulevat raavaiksi, tahtovat he itse tienata jotakin, ei raavaat lapset tyydy siihen, mitä vanhin antaa, he pitävät vaivana olla vanhimman talossa ja usein sanovat: Ei vanhin anna meille palkkaa ja ilman palkkaa emme viitsi häntä palvella. Niin muodoin jättävät ne raavaat lapset vanhimpansa yksikseen ja menevät vieraan tyköön, joka

antaa heille palkan. Tämä kiitos on sinulle rakas vanhin sen edestä, että sinä olet näitä raukkoja suurella vaivalla ja verenvuodatuksella synnyttänyt, tämä on kiitos sen edestä, että sinä olet valvonut heidän ylitsensä ja rukoillut heidän edestänsä, tämä on kiitos rakas vanhin sen edestä, että sinä olet näitten raukkain antanut imeä rintojasi. He purevat rintojasi, ja kun he raavastuvat, unhottavat he kaiken sen vaivan, jonka vanhin on heidän edestänsä kärsinyt, ja lähtevät vieraan tyköön palvelemaan ja tienaamaan. Mutta jos vanhin kuolee surusta ja murheesta, tulevat kaikki raavaat lapset ottamaan osaa vanhimman tavarasta ja perinnöstä ja riitelevät vielä tavaran päältä. Eikös se olisi soveliaampi, että te istuisitte vanhimman haudalla ja muistaisitte siellä niitä autuaallisia päiviä, jolloin te makasitte vanhimman sylissä ja imitte hänen rintojansa ja nauroitte vanhimmalle. Mutta sitte jälkeen, koska te olette raavaammaksi tulleet, olette te unhottaneet vanhimman hyvät työt teitä kohtaan ja pois vieraantuneet hänestä saattaen hänet murheelliseksi. Ja vaikka vanhin olisi vielä kuollut murheesta teidän tähtenne, tullette te yhtä hyvin saamaan osan hänen tavarastansa.

Katsokaa te raavaat lapset, mitä vanhimman arkussa löytyy, ennen kun te rupeatte hänen tavaraansa jakamaan. Minä luulen, että kuolevainen vanhin on tehnyt sen kaltaisen testamentin, että ne lapset, jotka eivät ole haavoittaneet vanhimman sydäntä, jotka eivät ole häntä vasta uudesta ristiinnaulinneet, pitää saaman osan hänen tavarastansa, mutta ne raavaat lapset, jotka ovat karanneet pois vanhimman talosta ja ovat eläneet oman kätensä päällä ja tienanneet itsellensä ruokaa ja palkkaa vieraan tykönä, saavat tyytyä siihen palkkaan, mitä he ovat tienanneet vieraan tykönä. Ja he saavat itseänsä syyttää, jos he tulevat perinnöttömiksi. Kyllä vissimmästi nämä raavaat lapset tahtovat osan vanhimman tavarasta ja tulevat myös vanhimman kuoleman jälkeen tahtomaan osaa vanhimman tavarasta. Mutta minä luulen, että kuolevainen vanhin on tehnyt senkaltaisen testamentin, että ne lapset, jotka ovat hänestä luopuneet ja saattaneet hänet murheelliseksi, eivät saa osaa hänen tavarastansa, ennen kuin tulevat anteeksi anomaan ja sovintoa tekemään.

3. Katselkaamme nyt kolmanneksi, minkä tähden Jeesus armahtaa sitä murheellista vanhinta, jonka lapsi on nuorena kuollut. Minä tunnen Jeesuksen sydämessä olevan niin paljon rakkautta, ettei hän saata olla auttamatta, koska hän näkee sen murheellisen vanhimman itkevän ja surkuttelevan sitä onnetonta raukkaa, joka oli niin nuorena kuollut. Niin kuin hän armahti Latsaruksen sisaria Marttaa ja Mariaa, jotka itkivät veljensä kuoleman tähden, niin hän myös armahti tätä leskeä ja sanoi: Älä itke.

Jeesus ei soisi yhdenkään ihmisen olevan onnettomuudessa, mutta ei hän saata kaikkia auttaa, sillä eivät kaikki ole siinä sieluntilassa, että he tarvitsisivat hänen apuaan. Emme tiedä minkä tähden tämä leski erinomattain sai sen suuren armon Jeesukselta, että hänen poikansa piti heräämän ylös kuolleista. Mutta niin kuin Jeesus itse sanoi Nasaretin synagogassa: Elia aikana oli monta leskeä Israelissa, mutta ei hän mennyt niitten tyköön, vaan sen lesken tyköön Sarpatissa. Niin taisi Vapahtaja osoittaa armonsa sen kaltaiselle leskelle, joka oli köyhä ja ylönkatsottu maailmassa, joka epäilemättä oli opettanut poikansa kristillisyyteen ja oli muutoin tarvitsevainen. Mutta minä uskon, että Jeesus armahtaisi muitakin vanhimpia, joitten lapset ovat nuorena kuolleet, jos vanhimmat itkisivät niin paljon lastensa kuoleman tähden, joitten autuudesta he epäilevät, koska lapset raukevat hengelliseen kuolemaan. Jos vanhimmat huutaisivat Jeesuksen perään ja rukoilisivat

häntä, että hän herättäisi lapset siitä hengellisestä kuolemasta, niin vissimmästi seisoisivat kuolleen kantajat, kun Jeesus käsipuolella rupeaa paariin.

Hengellisessä tarkoituksessa ovat kuolleen kantajat ne perkeleet, jotka ensin tappavat nuorukaisia, ja koska he ovat saattaneet niitä hengelliseen kuolemaan, kantavat he tätä kuollutta raatoa hautaan. Sinne saattavat kuolleen kantajat kaikki nuorukaiset, jotka ovat hengellisesti kuolleet, mutta koska Jeesus käsipuolella koskee paariin, niin kuolleen kantajat tulevat voimattomiksi. Eivät he enää jaksakaan häntä kantaa hautaan eli helvettiin. Näinä aikoina on Jeesus käsipuolella koskenut paariin, ja moni nuorukainen, joka on ollut hengellisessä kuolemassa, on kuullut Herran äänen. Hänen voimallisen sanansa kautta on moni nuorukainen herätetty ylös hengellisestä kuolemasta, ja moni vanhin, joka oli itkemässä ja surkuttelemassa nuorukaisten onnetonta ja surkeaa tilaa, on Jeesuksen voimallisen sanan kautta saanut kuolleitansa takaisin hengellisestä kuolemasta, josta on tullut suuri ilo vanhimman sydämelle. Mutta muutamat vanhimmat ovat niin paatuneet, etteivät he soisi Jeesuksen herättävän ylös heidän nuorukaisiansa hengellisestä kuolemasta. Ja semmoisille vanhimille sopii kyllä tämä sana: Anna kuolleitten haudata kuolleitansa, koska he tahtovat kantaa lapsiansa hautaan, niin kantakoot.

Mutta sinä murheellinen äiti, jonka ainoa poika ja vanhuuden turva kannetaan ulos vanhimman huoneista hengellisen kuoleman kautta hautaan, anna kyyneleesi vuotaa tämän hengettömän nuorukaisen päälle, että Jeesuksen sydän liikutettaisiin armahtamiseen, että hän katsoisi armollisesti sen onnettoman vanhimman puoleen ja herättäisi hänen ainoan poikansa hengellisestä kuolemasta ja antaisi hänen elävänä äidillensä eli murheelliselle vanhimmalle, josta vanhimman sydämelle pitäisi tuleman suuri ilo ja riemu. Itkekää nyt vanhimmat lastenne kuoleman tähden, olkaa murheelliset ja parkukaa, koska lapset nuorena kuolevat, että Jeesus tulisi opetuslastensa kanssa, kuka tiesi sillä hetkellä, jolloin te olette kaiken toivon kadottaneet, ja armahtaisi teitä ja herättäisi teidän nuorukaisianne siitä hengellisestä kuolemasta ja antaisi heitä murheellisille vanhimille elävänä jälleen. Oi, mikä suuri ilo siitä tulisi murheellisten vanhimpain sydämille, jos Jeesus tänä päivänä rupeaisi paariin käsipuolellansa ja voimallisella sanallansa herättäisi muutamia nuorukaisia, jotka hengellisen kuolemansa kautta ovat tulleet vanhimille suruksi ja mielikarvaudeksi. Kuule armollinen Herra Jeesus murheellisten vanhimpain huokaus ja armahda heitä, koska he itkevät ja surkuttelevat onnettomia lapsiansa, jotka ovat nuorena kuolleet. Ja me toivomme, että Jeesus herättää jonkun kuolleen nuorukaisen ja antaa sen elävänä jälleen murheellisille vanhimille, että vanhimille tulisi ilo vanhuuden päivinä täällä ajassa ja iankaikkisesti taivaassa. Aamen.

Koska Pyhä Henki tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Nämä ovat Vapahtajan sanoja, jotka löytyvät kirjoitettuna Johanneksen evankeliumin 16. luvussa. Jeesuksen opetuslapset tietävät vakaisesti, että Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden. Mutta maailma ei usko ollenkaan, että tämä nuhteleva on Pyhän Hengen virka. Maailman lapset luulevat, että se Pyhän Hengen nuhteleva, on haukkuminen. Koska nimittäin Pyhä Henki alkaa nuhdella maailmaa synnin tähden, silloin potkaisee maailma vastaan, sillä maailma ei tahdo nuhdetta kuulla, vaan kiitosta. Jos Pyhä Henki kiittäisi maailmaa, niin kaikki ottaisivat sen ilolla vastaan. Jos kaikille juomareille ja huorille saarnattaisiin niin kuin ennen on saarnattu: Rakkaat kristityt ja rakkaat Jeesuksen ystävät, siitä he pitäisivät hyvin. Mutta koska Pyhä Henki saarnaa Jaakobin suun kautta: ”Te huorat ja huorimiehet”, ja Pietarin suun kautta: ”Te olette tappaneet kunnian Herran”, ja Paavalin suun kautta: ”O sinä perkeleen poika, kaikkea vilppiä täynnä”, semmoisesta saarnasta ei maailma pidä, sillä niin kuin perkeleitten päämies ei pidä itseänsä perkeleenä, vaan valkeuden enkelinä, niin ovat myös kaikki perkeleen palvelijat kunniansa puolesta kiivaat. Eivät he kärsi senkaltaisia soimauksia kuulla, kuin Johannes Kastaja saarnasi juutalaisille: ”Te kyykäärmeen sikiät, kuka teitä neuvoi välttämään tulevaista vihaa?” Koska Johannes näin saarnasi parhaille miehille seurakunnassa, suuttuivat he hänelle ja sanoivat; ”Sillä miehellä on perkele”. Johannes oli niin kova mies, ettei hän pannut viiniä suuhunsa, vaikka se oli puhdas puun hedelmä. Semmoinen opettaja ei kelvannut maailmalle ollenkaan. Ja kaikki ne, jotka antoivat itsensä Johanneksen kastaa, häätyivät tunnustamaan syntinsä.

Kuinka nyt kävisi tämän kylän suruttomille, jos tulisi semmoinen mies kuin Johannes Kastaja, saarnaamaan parannusta? Minä luulen, että he suuttuisivat hänelle ja sanoisivat niin kuin juutalaiset: ”Sillä miehellä on perkele!” Koska nimittäin juutalaiset suuttuvat senkaltaiselle saarnamiehelle, joka heitä nimittää kyykäärmeen sikiöksi, niin rietas kääntää heidän silmänsä nurin. Totuuden saarnaaja ja parannuksen saarnaaja on heidän sokeassa mielessään niin kuin itse perkele. Ja niin kuin maailman suruton joukko on ennen vihannut ja vainonnut parannuksen saarnaajia, niin he vielä vihaavat, nimittäin juomarit, huorat, kiroilijat ja tappelumiehet. He suuttuvat parannuksen saarnaajille, ja purevat hampaita ja tukitsevat korviansa. Ei olisikaan riettaalla niin suuri valta maan päällä, jos suruttomat ottaisivat vaarin parannuksen saarnasta ja uskoisivat, että he ovat perkeleen vallassa, ja jos he uskoisivat, että Pyhä Henki nuhtelee heitä synnin tähden, vanhurskauden tähden ja tuomion tähden.

Mutta eivät maailman lapset ole koskaan uskoneet, että profeetat ovat oikeita profeettoja, vaan vääräksi ovat maailman lapset profeettoja kutsuneet. Eivätkä ole pakanat koskaan uskoneet, että kristityt ovat oikeat, vaan eripuraisiksi ja villihengiksi ovat pakanat heitä kutsuneet. Ja siinä enimmäten on perkeleen voima, että hän hengellisen vihan kautta tekee orjansa sokeiksi. Hän on vanha silmäkääntäjä. Hänen orjansa saavat semmoisen valaistuksen helvetistä, että tämä kristillisuus on väärä. Ja koska kristillisuus tulee vääräksi, kyllä sitten tulee oma usko oikeaksi, nimittäin se vanha kuollut usko, jonka rietas on vahvistanut. Silloin muuttuu kristillisuus

villitykseksi pakanain mielestä. Juomarit ja huorat tulevat kristityiksi, kristityt tulevat villihengiksi. Pyhä Henki tulee pahaksi hengeksi, taivas muuttuu helvetiksi suruttomain sydämessä ja helvetti muuttuu taivaaksi. Ja maailman jumala, joka on sovaissut uskottomain taidot, että heidän pitää valhetta uskomon, se sama henki, joka nyt epäuskoisissa lapsissa vaikuttaa, se henki, jolla tuulessa valta on, joka asuu alimmaisessa taivaassa, se on pukeutunut valkeuden enkeliksi ja tuota rietasta henkeä nyt suruttomat uskovat. Niille on juopumus luvallinen, koreus on luvallinen, kirous on luvallinen ja viha on luvallinen. Jumalan oikeaa sanaa pilkataan ja ylenkatsotaan, Herran huoneet myös ylenkatsotaan. Pyhäpäivä on paras juomapäivä.

Kas sillä tavalla nyt elävät kristittyjen viholliset. Ja sillä elämällä luulevat he kestävänsä Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta jos tässä elämässä ei tule muutosta, niin helvettiin menevät kaikki suruttomat, jotka tässä kylässä asuvat. Jos ei olisi heille saarnattu Jumalan elävä totuus, niin olisi heille huokeampi tuomiopäivänä. Mutta nyt on saarnattu teille katumuksesta ja parannuksesta jo monta ajastaikaa, ja ne sanat, jotka ovat Jumalan nimeen sanotut, pitää polttamaan paatuneitten tuntoa iankaikkisesti: Niin sanoi Vapahtaja: ”Sodoman ja Gomorran miehille pitää huokeampi oleman tuomiopäivänä kuin tällä sukukunnalle. Sodoman ja Gomorran miesten pitää nouseman tuomiopäivänä ja tuomitseman tätä sukukuntaa, sillä jos senkaltaisia voimallisia töitä olis siellä tehty, he olisivat aikaa tehneet parannuksen säkissä ja tuhassa”.

Herätkää jo synnin unesta, te nukkuvaiset! Jeesus sanoo niille raukoille, jotka taistelevat unen kanssa: ”Maatkaa vielä ja levätkää, jo nyt kyllä on”. Jo nyt kyllä on nukuttu, jo nyt on aika nousta ylös unesta. Paavali sanoo: ”Yö on kulunut ja päivä on tullut”. Ei nyt ole enää semmoinen pimeyden aika, jolloin kaikki ihmiset nukkuivat yhdessä läjässä. Ei yksikään ollut valvomassa. Siionin muurin vartijat olivat myös nukkumassa, kaikki koirat olivat nukkumassa, silloin sai vihollinen tehdä, mitä hän tahtoi. Mutta nyt on valkeus tullut maailmaan, nyt on parempi tieto kristillisyydestä, nyt on autuuden järjesty selitetty. Joka nyt ei tee parannusta ja katumusta, hän saapi katua iankaikkisesti hulluuttansa. Nyt on vielä semmoinen esimerkki annettu kaikille suruttomille, josta he eivät pääse mihinkään, nimittäin semmoinen esimerkki, että kaikki, jotka ovat terveenä ollessaan pilkanneet ja vastustaneet kristityitä, häätyvät tautivuoteella anoa anteeksi. Ja mistä se valkeus tulee tautivuoteella? Ennen terveenä ollessaan he pilkkasivat ja vastustivat, ja tautivuoteella täytyy heidän anoa anteeksi. Jos nyt kristillisyyden pilkkaajille tulee semmoinen pakotus, että heidän pitää anomon kristityiltä anteeksi, eikö se ole merkki siitä, että he ovat olleet ennen sokeita ja ylpeitä, vastahakoisia ja Jeesuksen ristin vihollisia, mutta pelko kuolemasta, tuomiosta ja iankaikkisuudesta antaa heille sen valaistuksen, että kristityt ovat oikein puhuneet.

Sillä kuningas Salomo on jo tästä asiasta puhunut, kun hän muistelee, kuinka suruttomat sanovat, koska he viimein huomaavat, että he ovat väärää tietä vaeltaneet. He sanovat näin: ”tämä on se, jota me pilkkana ja naurusanankuna pidimme, kuinka hän nyt on Jumalan lasten sekaan luettu”? Ja viimein tunnustavat jumalattomat: ”Me olemme väärä ja vahingollisia teitä vaeltaneet. Ei ole vanhurskauden aurinko koskaan koittanut meille”. Katso, jumalattomien täytyy tehdä viimein semmoinen tunnustus, koska heille tulee hätä. Ja tämä suruttomain tunnustus tautivuoteella ei auta heitä taivaaseen, koska he ovat säästäneet katumuksensa viimeiseen hetkeen asti. Malttakaat nyt mielenne kaikki kristillisyyden pilkkaajat ja vastustajat; kuinka moni kristillisyyden vastaan seisija

on jo häätynyt kutsumaan kristityitä tykönsä tautivuoteella ja anomaan kristityiltä anteeksi kaikki, mitä he ovat pilkanneet ja vastustaneet.

Ja niin täytyy teidänkin tehdä, koska kuolema alkaa teidän kovia sydämiänne ahdistaa. Teidän täytyy kutsua kristityitä tykönsä ja anoa heiltä anteeksi. Teidän täytyy myös kuoleman edessä tunnustaa kaikki salaiset pahanteot, joita te terveenä ollessanne kielsitte ja salasitte. Teidän täytyy kuoleman edellä tunnustaa kaikki, kuinka te olette eläneet maailmassa, sillä kuolema on totinen mies. Se ahdistaa kaikki huorat ja varkaat tunnustamaan syntinsä, vaikka kuinka ruma työ olisi tehty, sen täytyy tulla ilmi, koska kuolema ahdistaa sydäntä. Ei auta enää maailman kunnia. Katso, tämä paikka nyt osoittaa, kuinka totinen mies Johannes oli, joka ei kastanut ketään ennen kuin he tunnustivat syntinsä. Missä on nyt sinun kerskauksesi, kunnian rietas?

Oliko Johannes Kastaja paavin uskossa, koska hän vaati synnintunnustuksen, vai oliko se salarippi, joka tapahtui koko maakunnan edessä? Kyllä sentähden kunnian rietas saarnaa suruttomain sydämessä: Ei sinun tarvitse maailmalle huutaa. Kyllä tulee kerran se aika, että sinun täytyy maailmalle huutaa, kuinka sinä olet elänyt. Jos et täällä huuda, niin täytyy sinun helvetissä huutaa, kuinka sinä olet elänyt maailmassa. Ja sitten vasta riettaan enkelit nauravat ja potkivat sinua, ja pilkkaavat ja antavat korvapuustia ja kumartavat polviansa, pilkataksensa sinua ja sanovat: ”Terve, juutalaisten kuningas!” Sillä kaikki pilkkaamisen konstit, mitkä riettaan orjat ovat täällä tehneet Jeesukselle, riettaan enkelit tekevät siellä niille, jotka vasta helvetissä tekevät parannuksen. Ja siihen asti säästävät nyt muutamit paatuneet katumuksensa. Täällä he tahtovat kunniansa perään kysyä, mutta siellä he saavat kunnianttomiksi tulla. Jos joku tahtoo helvetissä kunniansa perään kysyä, niin perkele tulee tuomariksi ja hän tuomitsee kaikki kristityt pois perkeleen valtakunnasta, mutta siveät huorat saavat helvetissä olla. Kukapa niitä pois ajaa? Sanotaan, että huorat tanssaavat tulijärvässä, niin että hameet heiluvat. Ja kukapa heitä kieltää tanssaamasta? Juomarit saavat helvetissä juoda tulta ja tulikiveä, enemmän kuin mitä kurkusta alas mahtuu.

Onko Johannes valehdellut, koska hän näki sen suuren tulisen järven, joka palaa tulesta ja tulikivistä? Ja näki savun heidän vatsastansa nousevan iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja siellä on se mato, joka ei koskaan kuole, ja siellä on itku ja hammasten kiristys. Voi teitä, suruttomat raukat, jotka pilkkaatte ja nauratte, koska Jeesus itkee. Hän näkee teidän onnettomuutenne, Hän näkee teidän vaivanne, mutta ei hän saata teitä väkisin vetää ylös sieltä, koska itse soditte vastaan. Ette tahdo ollenkaan ojentaa hänelle käsiänne, että hän teitä pois auttaisi. Mitäpä kristityt saattavat semmoisille paatuneille tehdä? Saavat kyllä nähdä, kuinka yksi toisensa perästä putoaa helvetiin. He huutavat ja ojentavat käsiänsä, mutta eivät paatuneet ole kuulevanansa. He vain pilkkaavat ja nauravat omaa kadotustansa.

Nyt ovat viimeisen ajan merkit tulemassa. Kansa nousee kansaa vastaan. Sodan, taudit tappavat ihmisiä, niin kuin sääskiä. Ja toiset juovat hautajaisia toistensa haudan päällä. He tanssivat ja iloitsevat maailmassa, vaikka kuolema on oven takana. Ei poika kysy isältä: Mihän sinä isärukka menet ja onko sinulla toivoa paremmasta elämästä? Eikä isä kysy pojalta, kun poika on kuolemassa: Poikani, mihin menet? Niin kuin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Ei yksikään teistä kysy mihin menet”, vaan tavaran perään kyllä kysytään ja juodaan hautajaisia vanhemman haudan päällä. Niin nyt eletään maailmassa, niin kuin pimeyden valtakunnassa eletään. Ja jos nyt ei tule jotakin muutosta suruttoman maailman elämässä, niin nähtävästi maailma hajoaa. Katsokaa ja nostakaa

päänne, te harvat Jeesuksen opetuslapset, sillä pian teidän lunastuksenne lähestyy! Sotikaa hyvä uskon kilvoitus, pian pääsette pois tästä pahasta maailmasta. Pian tulee Jumalan Poika noutamaan omiansa pois murheen laaksosta. Pian pääsette parempaan ilmaan. Antakaa vihollisten pilkata itseänne, kyllä he vielä kerran ulvovat. Kootkaa palavat hiilet heidän päänsä päälle. Kyllä ne kerran syttyvät palamaan. Älkää peljätkö heidän uhkauksiansa. Antakaa heidän oksentaa sappensa teidän päällenne. Kyllä he häätyvät vielä kerran oksennuksiansa latkia. Niin on kirjoitettu elämän kirjassa, että niiden harvojen sielujen, joita täällä vihataan ja vainotaan vanhurskauden tähden, pitää saaman valkeat vaatteet päällensä taivaan valtakunnassa ja elämän kruunun, ja pitää iloitsemaan Karitsan häissä. Mutta koirat ja velhot pitää ulkona oleman. Aamen.

Kolmas Postilla, toinen painos Sortavalassa 1936

N:o 361 Kinkerisaarna 1854

Ja Herran sana tapahtui minulle ja sanoi: Sinä ihmisen poika, mitä on viinipuu parempi muita puita, eli viinipuun oksa parempi metsäpuita. Hesek. 15: 1

Niin kysyi Herra profeetalta Hesekieliltä, joka oli puun tutkija. Epäilemättä taisi profeetta ajatella, että viinipuu on jotain parempi muita puita, koska se ainoastansa kantaa semmoisia marjoja, josta punainen viini tehdään viinikuurnassa. Mutta Herra osoittaa nyt Hesekielin 15. luvussa, ettei ole viinipuu parempi muita puita, sillä ei se kelpaa asepuuksikaan sen vertaa, että siitä tehtäisiin joku koukkukaan, jonka päälle jotaki ripustetaan. Jos siis katsotaan viinipuita sen ulkonaisen muodon jälkeen, niin ei ole se vähääkään parempi muita puita, sillä se on vielä niin hirveä näöltänsä, ettei maailman sepät välitä siitä.

Tämä kysymys Herralta; mitä on viinipuu parempi muita puita, on sangen merkillinen, sillä se merkitsee hengellisessä tarkoituksessa, mitä Israelin seurakunta on parempi pakanoita. Israelin seurakunta piti vanhassa testamentissa oleman Jumalan seurakunta eli Jumalan kansa, jolle Jumala oli osoittanut itsensä monen kaltaisilla tuntomerkeillä, esimerkiksi, että hän suurella voimalla oli johdattanut Israelin kansaa Egyptin orjuudesta, ja oli sitten joka kerta kuin he olivat jossakin hädässä tai ahdistuksessa vihollisten tähden, aina herättänyt jonkun tuomarin tai jonkun profeetan auttajaksi ja johdattajaksi heille. Siihen vielä oli tällä kansalla parempi tunto ja parempi tieto Jumalasta kuin pakanoilla, ja sen vuoksi verrataan nyt Israelin kansa viinipuuksi, joka tosin oli istutettu Herran viinimäkeen, mutta hänen täytyy profeetan Jesajan kautta valittaa, että tämä viinimäki kantoi aivan pahoja marjoja, vaikka Herra odotti hänen viinimarjoja kantavan. Ja nyt kysyi Herra profeetta Hesekieliltä: Mitä on viinipuu parempi muita puita. Se on: Mitä on Israelin seurakunta parempi pakanoita.

Tämä kysymys kuuluu meidän aikanamme näin: Mitä paremmat ovat nimikristityt pakanoita? Jos me tahdomme vanhan testamentin tapaukset sovittaa näihin aikoihin, niin me löydämme, että niin kuin silloin oli Israelin kansa erotettu pakanoista, niin on nytkin se kansa, joka kasteen kautta on otettu Jumalan armoliittoon, se on: kaikki ne, jotka ovat kristinopissa kasvatetut ja kutsutaan sitä sen vuoksi Jumalan seurakunnaksi eli Jumalan kansaksi, erotetut pakanoista ja Turkin eli Muhamedin uskontunnustajista, jotka eivät ole ollenkaan kastetut eivätkä myös kristinopissa

kasvatetut. Mutta mitä paremmat edelliset ovat pakanoita. Sillä ne, jotka ovat kulkeneet pakanamaissa, ovat todistaneet, että monessa asiassa ovat turkkilaiset ja pakanat paremmat kuin nimikristityt Euroopassa ja Ruotsin valtakunnassa. Eivät pakanat ole semmoiset juomarit kuin täällä, eivät turkkilaiset ole semmoiset huorat ja varkaat kuin täällä ja eivät turkkilaiset ja pakanat ole niin ylpeät kuin suruttomat täällä pohjanperällä. Niillä on kuitenkin suurempi kovuus esivallan kautta ja kaikin puolin parempi ulkonainen järjestys, niin että pakanat pääsevät kyllä soimaamaan nimikristityitä tuomiopäivänä ja sanomaan: Jos niin paljon olisi meille saarnattu Jumalan sanaa, kuin teille, niin me olisimme aikaa säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen.

Mitä on viinipuu parempi muita puita tai viinipuun oksa parempi metsäpuuta? Mitä on nimikristitty parempi pakanoita? Ei vähääkään. Mutta niin kuin viinipuu on näöltänsä hirveämpi kuin metsäpuu, niin ovat myös kastetut pakanat hirveämmät Jumalan edessä, kuin kastamattomat. Sillä pakanat tekevät luonnostansa mitä laki vaatii, niin kuin Paavali kirjoittaa, mutta kastetut pakanat eivät tee luonnosta eikä hengestä mitä laki vaatii. Sillä ne ovat kuulleet niin paljon laista, että ne ovat paatuneet. Mitä parempi on viinipuu muita puita? Se on: Mitä kristitty on parempi kuin pakanat.

Koska Jumala kysyi profeetalta, mitä viinipuu on parempi muita puita, niin taisi profeetta ajatella niin kuin Paavali epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa sanoo: ”Tosin sangen paljon. Sillä ensiksi on se, että on heille uskottu, mitä Jumala on puhunut. Mutta etteivät muutamat sitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäisikö heidän epäuskonsa Jumalan uskon turhaksi tekemän? Pois se! Vaan paremmin olkoon Jumala totinen ja jokainen ihminen valehtelija: niin kuin kirjoitettu on: ettäs olisit oikia sanoissas, ja voittaisit, koska sinä tuomitaan”.

Paavali selittää epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa, minkä verran viinipuu on parempi muita puita. Nimittäin sen lupauksen kautta, joka oli heille annettu, kuin Jumala oli luvannut Abrahamille: Sinun siemenessäsi pitää kaikki kansat maan päällä siunatuiksi tuleman. Tämä Jumalan lupaus lunastuksesta Kristuksen kautta on ensinnä annettu Abrahamin siemenelle, ja sitten pakanoille. Mutta etteivät muutamat niitä uskoneet, mikä siitä on? Pitäisikö heidän epäuskonsa Jumalan uskon turhaksi tekemän. Pois se. Apostoli Paavali tahtoo näillä sanoilla osoittaa, ettei ihmisen epäusko jaksa Jumalan uskoa kaataa. Vaan kyllä Jumalan usko siltä pysyy vahvana, niin että kaikki, jotka hänen armolupauksensa uskovat, tulevat autuaaksi. Koska nyt Paavali epistolassaan Roomalaisille 3. luvussa koettelee, missä asiassa Juudalaiset olisivat paremmat kuin pakanat, nimittäin siinä ainoastansa, että heille on uskottu, mitä Jumala on puhunut, niin kysyy hän viimein: ”Mitä tästä siis? Olemmeko me (kristityt) paremmat kuin he? Emme ensinkään”. Tässä kuuluu nyt Paavalin omasta suusta, ettei ole viinipuu parempi muita puita. Eivät kristitytkään ole paremmat juutalaisia ja pakanoita; ja pitäisi nyt kaikkein juutalaisten ja pakanain tyytymän siihen Apostoli Paavalin selitykseen, etteivät he kateuden tähden närkästyisi ja sanoisi: Parempana kuitenkin kristityt itsensä pitävät. Mutta sellainen pakanain ajatus on väärä luulo. Paavali oli kuitenkin yksivakainen kristitty, mutta ei hän pitänyt itseänsä parempana Juutalaisia ja pakanoita.

Mutta nyt tulee se paikka, jossa kristityt kerskaavat. Apostoli Paavali sanoo siinä samassa Roomalaisten 3. luvussa: ”Mutta nyt se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman laitta julistettu, lain ja profeettain kautta todistettu. Se Jumalan vanhurskaus, joka tulee Jeesuksen Kristuksen uskon kautta kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat, sillä ei ole yhtäkään

erotusta. Sillä kaikki ovat he syntiä tehneet, ja ei heillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä. He tulevat ilman ansiotansa vanhurskaaksi hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, kuin on Jeesuksessa Kristuksessa”.

Tässä kuulevat nyt sekä Juudalaiset, että pakanat, missä asiassa kristityt ovat paremmat. Kristuksen vanhurskauden kautta ovat he paremmat, jonka kristityt ovat uskon kautta itselleen omistaneet. Mutta Juudalaisilla ja pakanoilla ei ole muuta kuin omaavanhurskautta, jota he pyytävät ylös rakentaa, ja luulevat sillä kelpaavansa Jumalalle. Mutta nyt tulevat armonvarkaats, ja sanovat, niin kuin ne Juudalaiset, jotka eivät uskoneet Kristuksen päälle: Meillä on Isä Jumala, emme ole äpärät; sillä me uskomme myös Kristuksen päälle ja toivomme, että me tulemme autuaaksi. Vaan tämä toivo taitaa olla turhaa luuloa, koska armonvarkaalla ei ole tietoa katumuksesta, eikä myös parannuksesta. Sillä ensiksi synnin tunnustus puuttuu, lähimmäisen sovittaminen puuttuu, kolmanneksi pyhään ihmisten yhteys puuttuu.

Mitä on nyt viinipuu parempi muita puita eli viinipuun oksa parempi metsäpuuta. Se on apostoli Paavalin selityksen jälkeen: Mitä Jumalan kansa on parempi pakanoita eli mitä kristitty on parempi kuin suruton. Paavali sanoo epistolassaan Roomalaisille 2. ja 3. luvussa, että ympärileikkaus on paljon parempi kuin esinahka. Jos se on sydämen ympärileikkaus, niin se vaikuttaa niin paljon, että ympärileikattu on otettu Jumalan armoliittoon. Vapahtaja teki sen erotuksen Kananean vaimon ja Marian välillä, että hän sanoi ensimmäiselle, joka oli ympärileikkaamattomasta suvusta: Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. Ei ollut Kananean vaimo Abrahamin tytär; ei hänelle ensi hädässä kuulunut Jumalan armolupaukset; niin ei myös kuulu kastamattomille ja sydäimestä ympärileikkaamattomille Jumalan armolupaukset. Kaikki katuvaiset ovat ympärileikkauksen alla, sillä ympärileikkauksessa on kipu. Mutta se paatunut esinahka, joka ei tunne mitään kipua ympärileikkauksesta, sille ei kuulu ollenkaan Jumalan armolupaukset, semmoinen on ulkona Jumalan armoliitosta.

Mitä on viinipuu parempi muita puita? Se on, olemmeko me kristityt paremmat heitä. Emme suinkaan ole, sanoo apostoli Paavali. Emme ole paremmat pakanoita sen sisällä asuvaisen turmeluksen tähden. Mutta nyt on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, ilman töitä julistettu, nimittäin se Jumalan vanhurskaus, joka tulee Jeesuksen Kristuksen uskon kautta kaikkein päälle, jotka uskovat. Ja se, se nyt on kristittyin vanhurskaus, että heillä on Kristuksen vanhurskaus uskolla omistettuna.

Ei ole viinipuu parempi muita puita, eikä viinipuun oksa metsäpuuta. Mutta ovat kuitenkin viinipuun oksat imeväiset märkyyttä ja nestettä, niin kauan kuin he viinipuussa kiinni pysyvät. Pysykää kiinni viinipuussa, te hedelmälliset oksat. Se todellinen viinipuu on hirveä maailman edessä, mutta siinä on niin paljon märkyyttä ja nestettä, että kaikki viinipuun oksat saavat siitä elantonsa. Kypsykää pian te punaiset viinimarjat, pian tulee kuoleman enkeli leikkaamaan viinipuun oksia, pian tulevat vieraat taivaasta, ja me toivomme, että viinimäen rakentaja pitää löytämän muutamia punaisia viinimarjoja pohjanmaalla, kussa viinimarjoja ennen ei ole kasvanut. Kypsykää te punaiset viinimarjat, pian tulee kuoleman enkeli teitä leikkaamaan, koska vieraat tulevat taivaasta. Amen

Teksti: Hepr. 12: 1–8

Minun täytyy lukea teille tämän paikan Paavalin epistolasta Heprealaisille, jossa hän kirjoittaa kristityille nämät merkilliset sanat 12. luvun 1–8 värssyissä. ”*Sen tähden, että meillä on ympärillämme näin suuri todistusten joukko, niin pankkaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka meihin aina tarttuu ja hitaaksi tekee, ja juoskaamme kärsivällisyydellä siinä kilvoituksessa, joka on eteemme pantu ja katselkaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, koska hän olisi kyllä tainnut iloita, kärkei ristiä, eikä totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikealla kädellä Jumalan istuimella. Niin muistakaat häntä, joka on syntisiltä kärsinyt senkaltaisen vastahakoisuuden itseänsä vastaan, ettette väsyisi mielessänne ja lakkaisi. Sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitellen syntiä vastaan olleet ja te olette jo unohtaneet sen manauksen, joka teille niin kuin lapsille puhuu: Minun poikani, älä katso ylen Herran kuritusta, ja älä näänny, koska hän sinua rankaisee, sillä jota Herra rakastaa, sitä hän rankaisee. Mutta jokaista poikaa hän pieksää, kuin hän korjaa. Jos te kurituksen kärsitte, niin Jumala taritsee teille itsensä niin kuin lapsillensa. Sillä kuka on se poika, jota ei Isä kurita. Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki osalliset ovat, niin te olette äpärät ja ette lapset.*”

Ensimmäisessä värssyssä ottaa hän kaikki kristityt todistajaksi, jotka ennen ovat kärsineet uskonsa tähden, että ne, joille hän kirjoitti, paremmin uskoisivat, että se evankeliumi, jota Paavali on saarnannut, on oikia evankeliumi. Ja hän käskee siis kristityitä panna pois kaiken kuorman ja synnin, joka aina meihin tarttuu ja meitä hitauttaa; ja me myös olemme koetelleet, että synnin kuorma hitauttaa meitä.

Mihinkä pitää nyt kristityn synnin kuorman paneman? Sen osoittaa apostoli toisessa värssyssä, koska hän sanoo: ”Katsokaamme uskon alkajaan ja päättäjään Jeesukseen”. Koska nimittäin synnin kuorma rasittaa katuvaaisen omaatuntoa sen tähden, että synti aina tarttuu meihin, ja tekee hitaaksi juoksemaan siinä kilvoituksessa kuin meidän eteemme pantu on, niin käskee apostoli kristityitä katsomaan uskon alkajaan ja päättäjään Jeesukseen, joka olisi kyllä tainnut iloita, ja autuuden nautita Jumalan tykönä taivaassa. Vaan hän jätti sen ilon ja autuuden, joka siellä oli, ja tuli tähän syntiseen maailmaan, ja vielä kärkei vainoa ja ristiä, eikä totellut pilkkaa. Kukas teistä nyt olisi halullinen jättämään taivaan valtakunnan ja kaikkein enkeleitten autuaallisen kanssakäymisen suruttomain tähden, ja sitten mennä syvimpään pakanamaahan kärsimään pilkkaa ja vastahakoisuutta pakanoilta. Siihen ei moni menisi. Mutta apostoli osoittaa, että Vapahtaja olisi kyllä saattanut iloita taivaassa Isänsä tykönä, mutta jätti sen ilon ja autuuden, joka siellä oli ja otti päällensä ristin täällä maan päällä. Niin tekivät myös Jeesuksen opetuslapset, jotka jättivät sen ilon, joka oli kristittyin kanssakäymisessä Jerusalemissa, ja menivät kauas pakanamaahan, kussa ei ollut yhtään kristittyä. Sitä ei nyt tekisi moni, vaikka on kristityn usko. Mutta Paavali käskee kristittyin muistamaan sitä vastahakoisuutta, jonka Jeesus on saanut kärsiä maailmassa.

Ja neljännessä värssyssä sanoo hän: ”sillä ette ole vielä hamaan vereen asti kilvoitelleet syntiä vastaan” Emme ole mekään vielä hamaan vereen asti kilvoitelleet, vaikka emme tiedä mitä tästedes

tapahtuu, koska lohikäärme on niin hirmuisesti suuttunut, että hän aukaisee kitansa ja näyttää hampaitansa kaikille kristityille.

Viidennessä värssyssä soimaa hän kristityitä, että he ovat unhottaneet sen manauksen, jonka hän jo ennen oli antanut heille. Hän ottaa vielä yhden paikan vanhasta testamentista, jossa mainitaan isällisestä kurituksesta. Ja tosin tarvitsevat vielä nytkin kristityt kuulla sen Paavalin manauksen isällisestä kurituksesta, sillä he ovat kohta unhottaneet, että Vanhin kurittaa niitä, joita hän rakastaa. Paavalin tarkoitus on se, ettei kristillisyyden olisikaan oikia, jollei niin olisi, että joku sisällinen tai ulkonainen kuritus kohtaisi heitä. Koska hän sanoo kahdeksannessa värssyssä: ”Jos te olette ilman kuritusta, josta kaikki ovat osalliseksi tulleet, niin te olette äpärät ja ette lapset”, niin hän vissimmästi tarkoittaa sitä, ettei oikiat Jumalan lapset saa olla ilman kuritusta, mutta äpärät saavat olla ilman kuritusta ja ylös kasvaa ilman kuritusta, sen tähden, ettei vanhin tunnusta heitä omaksensa. Kyllä on apostoli tässä paikassa osannut oikein kuvata Vanhimman sydämen. Sillä äpärät ovat isättömät lapset, joista ei Isä kanna vaaria, ja muutamat isät eivät tunnusta semmoisia lapsia ollenkaan omaksensa, niin kuin te hyvin tiedätte ja näette. Kuinkapa nyt vanhin rupeaa kurittamaan ja kasvattamaan äpäröitä, joita hän ei ole koskaan saattanut omaksensa tunnustaa. Semmoiset äpärät saavat siis kasvaa ilman kuritusta ja tulevat niin muodoin villihengiksi.

Nyt kirjoittaa hän, ettei ne ole lapset, vaan äpärät, joita vanhin ei kurita. Ja pitää nyt oleman teille lapset merkiksi, niin kauan kuin vanhin teitä kurittaa, niin hän rakastaa teitä ja tunnustaa teidät lapsiksensa. Mutta jos hän lakkaa kurittamasta teitä, niin ette enää ole lapset, vaan äpärät. Kyllä me sen tiedämme, mikä erotus on äpärän ja lapsen välillä, koska itse vanhin tekee semmoisen erotuksen niiden välillä. Niin kuin Paavali tässä osoittaa, että lapsia hän kurittaa, mutta äpärät saavat olla ilman kuritusta, ja sen tähden he tulevat villiksi. Mitä äpärät siihen nyt tuumaavat? Ei niille tule ikävä sen tähden, etteivät ne raukat tiedä minkälainen vanhimman sydän on. Sillä ei äpärät ole koskaan istuneet vanhimman sylissä. Ei ole vanhin koskaan antanut heille suuta, eikä hän ole koskaan aikonut antaa äpärälle osaa tavarastansa. Sen me kuulemme Raamatusta, joka sanoo: ”Aja pois palkkavaimo poikinensa, sillä ei hänen pidä perimän vapaan pojan kanssa”. Voi, voi niitä raukkoja, jotka eivät saa mitään vanhimman talosta. He tulevat perinnöstä osattomiksi lain jälkeen, vaikka äpärät aina sanovat lapsille: ”Kyllä me luulemme saavamme osan vanhemman tavarasta, niin kuin tekin”. Mutta se on turha luulo.

Ottakaa nyt vaari, lapset, vanhemman kurituksesta ja älkäätkä olko kovakorvaiset, sillä Raamattu sanoo, niin kuin Paavali todistaa, että se on vanhemman rakkaus, joka vaatii häntä kurittamaan lapsiansa. Ei vanhin ole sentähden vihassa teille, vaikka hän vielä kurittaa, vaikka hän piiskaisi teitä vereen asti. Ei hän sentähden ole suuttunut teille, vaan rakkaudesta hän teitä kurittaa. Kuulettekos nyt lapsukaiset, mitä vanhemman sydämessä on: ”Vaikka hän vielä vereen asti piiskaisi, niin ei hän silti ole vielä suuttunut, vaan aivan rakkaudesta hän kurittaa”. Niin ottakaat siis vanhemman kuritus vastaan lapsukaiset, ja antakaa suuta Isän vitsalle, vaikka hän vereen asti piiskaisikin, ja rukoilkaa sitä taivaallista Isää, että hän piiskaamisen jälkeen ottaisi teitä syliinsä ja antaisi teille suuta ja halaisi teitä iankaikkisesti. Amen.

N:o 387

Rippisaarna 1857

Teksti: Joh. 13: 8

Simon Pietari sanoi Vapahtajalle: ”Ei sinun pidä ikänänsä minun jalkojani pesemän”, vastasi hänelle Jeesus: ”Ellen minä sinua pese, niin ei sinulla ole osaa minun kanssani.”

Tässä kuulevat kaikki omanvanhurskauden kanssa taistelevaiset, että he jäävät osattomiksi Jeesuksen ansiosta, elleivät he ota sitä puhdistuksen välikappaletta vastaan, jolla Jeesus tahtoi heitä pestä ja puhdistaa. Koska nimittäin Jeesus tahtoi Pietarin jalkoja pestä, nousi Pietarille väkevä omavanhurskaus päähän ja hän tunsu itsensä mahdottomaksi. Ja tämä väärä mahdottomuus vaikutti hänessä semmoisen vastahakoisuuden, että hän rupesi vastustamaan ja mutkittelemaan, niin kuin semmoiset puoliheränneet, joille se hirmuinen vastustaminen ei ole tullut synniksi, tavallisesti tekevät. Paha ja kalvava omatunto todistaa, etteivät he ole puhtaat, mutta eivät he tahdo sentähden ottaa niitä välikappaleita vastaan, joiden kautta Jeesus tahtoo heitä puhdistaa. He määräävät itse, niin kuin Pietari, kuinka ja mitkä paikat Jeesuksen pitää pesemän. Eivät he tyydy siihen, että Jeesus tahtoo ainoastaan heidän jalkojansa pestä, vaan myös kädet ja pään.

Me tiedämme, että jalat ensinnä mustuvat niillä, jotka kulkevat jalkaisin elämän tiellä. Ja kuulemme myös Mooseksen kirjasta, että Herra käski riisua kengät pois jaloista, koska Mooses tuli liki sitä pyhää valkeata, joka paloi pensaassa, josta Jumala puhui. Se pyhä valkea, jota Jeesus tuli sytyttämään maan päälle, ei ole vielä peräti sammunut. Se on vielä palamassa muutamissa paikoissa, niin että väsyneet matkamiehet, joiden sydämen ympärille jää on kylmettynyt, pääsevät lämmittelemään, koska he tulevat siihen paikkaan, jossa se pyhä valkea on palamassa. Mutta sen valkean tykö ei sovi tulla mustilla kengillä, vaan niin kuin Moosekselle sanoi Herra palavasta pensaasta: ”Riisu pois kengät jaloista, sillä tämä on pyhä paikka”. Niin Jumala sanoo vielä nytkin kaikille huorille, jotka kävelevät mustissa kengissä: ”Riisu mustat kengät pois, sillä tämä on pyhä sija”. Mutta niin pian kuin heränneet riisuvat mustat kengät pois, tuntevat he myös, että jalat eivät ole puhtaat. Se kuuluu nimittäin siihen jokapäiväiseen elämään... [Loppu kateissa]

Huutawan Ääni 1924 No 5

N:o 388

Rippisaarna 1858

Tarkastussaarna Arjeplougissa

Simon Pietari sanoi Jeesukselle: ”Ja vaikka minun pitäisi Sinun kanssas kuoleman, en kiellä sinua”. Matt. 26: 35

Tämä oli sellainen vakuutus, jonka Pietari luuli saattavansa kyllä tehdä, koska hän luuli olevansa sankari uskossa. Mutta Pietari ei ollut silloin vielä siinä sieluntilassa, että hän olisi voinut pitää sanansa. Hän ei saattanut mennä kuolemaan, kun kiusaus tuli. Mutta Helluntaipäivän perästä, sen jälkeen, kun hän oli saanut Pyhän Hengen, saattoi Pietari kyllä mennä kuolemaan Kristuksen

tähden. Nyt monet ajattelevat, että Pietari oli kristitty jo ennen lankeemistaan; sillä, niin he sanovat, kuinkas hän saattoi langeta, ellei hän ensin ollut vakaa armossa.

Tähän vastaan minä: Siveä huora saattaa myös langeta, jos hän perustaa siveytensä viattomuudellensa, elikkä omanvanhurskauden Siinain vuorelle. Omavanhurskaus uskottelee hänelle, että hän rakastaa Jumalaa ja että hän uskoo Jumalan Poikaan niin kauan kuin hän elää ikään kuin viattomuuden tilassa, elikkä niin kauan kuin hän elää suruttomuudessa. Silloin hän luulee, että Jumala on varjeleva hänet lankeemuksista. Hyveellinen Fariseus luuli, että se oli Jumala, joka oli varjellut hänet lankeemuksista. Mutta Jumalako hänet todella oli varjellut? Minä ajattelen, että omavanhurskaus se oli, joka oli varjellut häntä; sillä jos Jumala oli hänet varjellut kaikista niistä synneistä, jotka hän luetteli, niin olihan toki sekä soveliasta, että vähin mitä vaatia voi, että hän kiitti siitä Jumalaa. Mutta nytpä ei häntä ollutkaan varjellut Jumala kaikista niistä synneistä, joita hän luetteli, vaan se oli perkele, omavahurskaus, joka oli varjellut hänet. Ja sama ”jumala” se on, joka varjelee siveätä huoraa lankeemuksista, sillä hän taistelee kiusausta vastaan omanvanhurskauden voimalla. Siveä huora voi mennä niin pitkälle omassa vanhurskaudessaan, että hän lyö, repii ja kynsii viettelijää, joka tahtoo häntä vietellä huoruuden syntiin.

Aivan sillä lailla seisoi Pietarikin vakaana omanvanhurskauden perustuksella, kun hän luuli olevansa sankari uskossa. Hän eli ikään kuin viattomuuden tilassa. Hän ei ollut vielä langennut mihinkään syntiin, vaikka hän kerran olisi halunnut polttaa poroksi kokonaisen kaupungin, jossa hän ei ollut saanut rahalla ostaa ruokaa. Mutta tämä kostonhimo ei ollut tullut hänelle synniksi. Voiko sellainen ihminen olla kristitty, jollekka ei kostonhimo tule synniksi?

Koskapa nykyaikana moni puhuu omaan pussiinsa päin ja koettaa peittää huppuun oman vanhan aataminsa Pietarin esimerkkiin vedoten, otaksumalla, että Pietari oli kristitty ennen lankeemustansa, niin täytyy meidän todistaa, että Pietari lankesi alas omanvanhurskauden korkealta jalustalta, kun hän lankesi syntiin. Sillä sen jälkeen, kun Luther on meille selvittänyt armonjärjestyksen, olemme selvillä ensinnäkin siitä, että ei voi olla todellista ja elävää uskoa Kristukseen kenelläkään, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä. Mutta nyt ei Pietari ollut saanut Pyhää Henkeä ennen lankeemustansa omanvanhurskauden Siinain vuorelta.

Toiseksi Pietarilla ei ollut ollut mitään oikeata katumusta, eikä synnin surua ennen lankeemustansa, sillä synnin suru tuli vasta Vapahtajan kuoltua. Mutta sen armonjärjestyksen mukaan, jonka Luther meille on kirkastanut, täytyy ihmisellä olla murhe Jumalan mielen jälkeen, ennen kuin hän voi tulla elävään uskoon. Pietarilla oli kyllä, kirjaimen mukaan katsottuna, oikea usko Kristukseen, kun hän tunnusti: ”Sinä olet elävän Jumalan Poika”. Mutta se ei ollut elävää uskoa. Nyt on myös niillä, jotka ovat kastetut Lutherilaiseen oppiin, kirjaimen mukaan katsottuna, oikea usko (ei kuitenkaan kaikilla); mutta mikä on sellainen usko, joka on syntynyt ilman katumusta, ilman parannusta, ilman kipua ja vaivaa? Saattaako joku ihminen syntyä uudesti ilman kipua ja vaivaa? Eikö Kristus itse sano opetuslapsilleen: ”Koska vaimo synnyttää, niin hänellä on kipu ja vaiva; teidän pitää itkemän ja parkuman, mutta maailma iloitsee”. Milloin oli opetuslapsilla ollut tällainen kipu ja vaiva, jonka täytyy tulla uudestisyntymisen edellä?

Pietari luuli olevansa sankari uskossa. Hänen uskonsa näytti olevan luja kuin kallio, koska hän luuli voivansa kuolla Kristuksen kanssa. Mutta mitä uskoa se sellainen muka oli, mikä oli syntynyt ilman katumusta ja parannusta, ilman kipua ja vaivaa, ilman synnin surua ja ilman Pyhän Hengen

valistusta? Luther sanoo, että ei kellään saata olla oikeata uskoa Kristukseen muutoin kuin Pyhän Hengen kautta. Siis ei Pietarilla ollut elävää uskoa, kun hän kielsi Kristuksen. Ja kun hän lankesi, lankesi hän omanvanhurskauden jalustalta, kuolleen uskon pohjalta. Ja sen tähden tuli myös epäusko esiin Kristuksen kuoleman jälkeen. Nyt hän joutui epätoivoon, ja sen tähden täytyi hänen itkeä ja parkua.

Niin täytyy myös tapahtua jokaiselle, joka haluaa tulla tosikristityksi. Niin tapahtui Lutherillekin. Hän sai tuntee kipua ja vaivaa, kun hän kävi parannustaisteluaan. Nyt täytyy jokaisen, joka haluaa tulla tosikristityksi, läpikäydä samat koettelemukset, joiden läpi opetuslapsetkin olivat käyneet, ja kokea samaa mitä Lutherkin on kokenut. Luther ei ollut mikään ryöttä syntinen. Ei hän ollut mikään trokari tai juopporenttu, ei mikään kiroilija ja petturi, ei varas eikä huorimies, ja kuitenkin täytyi hänen heräyksensä jälkeen läpikäydä syvä synnintuska; hänen täytyi joutua epätoivoon kuten Davidin ja opetuslasten. Mutta eräänä päivänä, niin kertoo Luther itsestään, eräänä erikoisena päivänä aukeni Taivaan valtakunta hänelle elävän uskon kautta. Niin täytyy tapahtua jokaiselle, joka haluaa tulla tosikristityksi.

Juuri tämä armonjärjestys täytyy myös kokea ja läpikäydä jokaisen, jotta hänestä tulisi sovelias ehtoollisvieras. Mutta moniko on nyt läpikäynyt uudensyntymisen, niin kuin David, opetuslapset ja Luther ovat sen läpikäyneet? Pelkäänpä pahoin, että ei enimpäin joukko tiedä kertoa mitään herätyksestä, synnintuskasta, kivusta ja vaivasta, joiden täytyy tulla uudestisyntymisen edellä, eikä myös elävästä uskosta, ei vanhurskauttamisesta, ei sydämen uudistuksesta eikä pyhityksestä. Pelkäänpä pahoin, että enimpäin joukolla on sama usko kuin Pietarilla ennen lankeemusta, nimittäin vahva kuollut usko, joka lepää omanvanhurskauden petollisella perustuksella. Ja sen tähden neuvon minä teitä alkamaan totisen parannuksen. ”Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, niin älkää paaduttako sydämiänne.”

Kristus jakoi Ehtoollisen opetuslapsilleen silloin kuin heillä vielä oli kuollut usko. Mutta sen hän teki herättääkseen heitä, varottaakseen heitä, ja saadakseen heitä ottamaan vaarin mistä on kysymys. Jumalan sana osoittaa meille, että jokaisen katuvaisten synnin hätään tulleen ja särkyneen syntisen, joka isoa ja janoaa vanhurskautta ja sovintoarmon Kristuksessa, täytyy käyttää armonvälikkappaleita vahvistukseksi heikolle uskolleen. Mutta ihminen, jolla on kuollut usko pääkopassa, syö ja juo itselleen turmion, koska hän vain vahvistaa kuollutta uskoaan ja joutuu entistä suurempaan suruttomuuteen.

Niinpä näemme Juudaan, joka otti osaa ehtoolliseen ilman synnin hätää, ilman katumusta, ilman omantunnon vaivoja, ilman synnintunnustusta, ja ajatteli kuitenkin, ettei se nyt mikään synti ole, että pettää viattoman veren, sillä hän ei uskonut, että Kristusta tuomittaisiin kuolemaan. Mutta kun Juudas huomasi, että Kristus oli tuomittu kuolemaan, silloin hänelle tuli katumuksen hätä, silloin vasta heräsi omatunto; siksi hän myös tunnusti syntinsä, mutta se oli liian myöhäistä. Omanvanhurskaus nosti päänsä ja ajoi hänet hirttämän itsensä. Siinä näemme maailmanrakkauden ja ahneuden seuraukset.

Moni juomari ja trokari luulee, että hänellä on puhdas omatunto, kun hän astuu ehtoollispöytänsä. Ja kuka on heidän omantuntonsa puhdistanut? Niin, ahneuden perkele ja juomaperkele on heidän omantuntonsa puhdistanut. Huora ja huorapukki astuvat ehtoollispöytänsä puhtaalla ja hyvällä omallatunnolla. Kuka on heidän omantuntonsa puhdistanut? Niin, itse perkele,

joka haluaa, ettei suruttoman joukon omatunto koskaan heräisi. Kun omatunto ja sydän on puhdistettu lohikäärmeen veressä, niin silloin ei tarvita mitään puhdistusta Jeesuksen veressä. Silloin astuu Juudas ehtoollispöytään ja sanoo: ”Olenko minä se? Ei minulla ole mitään syntiä omallatunnollani.” – Odota huomeniseen, odota, kunnes saat nähdä, että Jeesus on tuomittu kuolemaan sinun ahneutesi tähden, sinun juoppoutesi tähden, sinun siveettömyytesi tähden, sinun kiroustesi tähden, sinun synnillisten huvitustesi tähden. Silloin saat kyllä nähdä, että olet pettänyt viattoman veren, mutta silloin se on myöhäistä, ja silloin ei sinua auta, ei synnintunnustus, eikä vääryydellä hankitun tavaran takaisin vieminen. Itse omanvanhurskauden perkele nousee silloin sinua vastaan syyttäjänä ja tuomitsee sinut ilman armoa ja sääliväisyyttä.

Toisten opetuslasten täytyy itkeä ja parkua, koska he näkevät Herransa ja Mestarinsa ristiinnaulittuna ja tapettuna. Ja tämä oli murhetta Jumalan mielen jälkeen, koskapa he kaipasivat Jeesusta. Onkos täällä ketään surevaisia Jeesuksenopetuslapsia, joiden häätyy itkeä ja parkua, kun tuntevat sydämessään, että Jeesus on kuollut. Teille on tarpeellista, että Jeesus menee pois ja jättää teidät murheeseen ja epätoivoon joksikin aikaa. Sillä jos ei Jeesus mene pois, niin ei Lohduttaja Pyhä Henki tule teidän tykönnne. Teille on tarpeellista tuntea, että Jeesus on kuollut teidän synteinne tähden, sillä itse olette syypäät siihen, että Jeesus kuolee teidän sydämässänne. Miten olettekaan käyttäytyneet Yrttitarhassa, jossa Jeesus oli vaivassa ja omantunnon tuskassa teidän tähtenne ja jumalattomain lastensa tähden, jotka aikaansaivat hänelle tuollaisen kauhistavan suuren murheen? Oletteko valvoneet yrttitarhassa ja rukoilleet, niin kuin Herra on teitä käskenyt? Oletteko lukeneet ne veriset hien pisarat, jotka te olette uneliaisuudellanne pusertaneet esiin hänen pyhästä ruumiistansa? Oletteko rukoilleet hänen kanssaan, ettette kiusaukseen joutuisi?

Ei! Te olette vaipuneet synnin uneen. Te ette ole valvoneet ja katselleet, kuinka Jumalan Poika yksinensä tallasi viinikuurnan. Te ette ole valvoneet ja rukoilleet, kun Jumalan Pojan täytyi tyhjentää Jumalan vihan maljan pohjasakka. Se kuolemanmyrkky, jonka käärme oli vuodattanut teidän sydämiinne, sen täytyi nyt Jumalan ainokaisen Pojan juoda aina pohjasakkaan asti. Ei ole ihme, jos Jeesus kuolee teidän sydämässänne: Sillä te ette voineet, te ette jaksaneet valvoa ja rukoilla hänen kanssaan Yrttitarhassa. Kolmasti hän on tullut teidän luoksenne ja löytänyt teidät nukkumasta. Kolmasti on hän teitä herätellyt. Kolmasti on hän teitä nuhdellut teidän uneliaisuuttanne, teidän välinpitämättömyyttänne, teidän penseyttänne, teidän hitauttanne. Eikö teidän pitäisi jo viimeinkin heräämän makeasta unestanne katsomaan Juudasta, joka tulee väkijoukon kanssa pettämään viatonta verta. Ravistakaat nyt uni silmistänne ja seuratkaat Mestarianne teloituspaikalle, seuratkaat hänen verisiä askeleitaan pääkallon paikalle, seisokaat siellä ahdistetuin sydämin, katselkaat orjantappuroilla kruunattua kuningasta hänen haavoissaan ja sovintoveressään, joka vuotaa maahan syntisten tähden, ja kuunnelkaat kuinka hän huutaa korkealla äänellä: ”Minun Jumalani, minun Jumalani, miksis minun ylön annoit!”

Tästä huudosta kuuluu, kuin olisi Jumalan Poika joutunut mitä syvimpään epätoivoon. Sillä tuntea itsensä Jumalan hylkäämäksi on samaa kuin joutua äärimmäiseen epätoivoon. Mutta minkäs tähden hän joutuu tällaiseen epätoivoon? Joutuiko hän epätoivoon omasta syystä, vai epäilikö hän omaa autuuttansa? Minä ajattelen hänen joutuneen epätoivoon nähdessään, että suurin osa ihmissukua oli hukkuva epäuskonsa tähden. Hän näki, että hänen verensä oli hukkaan vuotanut sen suuren joukon edestä, joka pilkkasi häntä ja paadutti itsensä epäuskossaan aina kuolemaan saakka.

Kas, tämä oli se suuri sieluntuska, mikä häntä ahdisti, että hänen verensä oli vuotava hukkaan maailman edestä. Että kaikesta hänen kivustaan ja vaivastaan ei maailma olisi hänelle mitään kiitosta antava.

Katsokaa äitiä, joka on synnyttänyt monta lasta maailmaan. Kivulla ja vaivalla on hän heidät synnyttänyt, ja kipua ja vaivaa hän on nähnyt heistä kaikista. Mutta kun ne toinen toisensa jälkeen kuolevat, silloin huudahtaa hän viimein: ”Kaikesta kivustani ja vaivastani minulla ei ole ketään, joka minulle sanoo: ”Äiti”; minulla ei ole ketään, joka istuu polvellani; minulla ei ole ketään, joka minua ottaa kaulasta ja rakastaa minua; minulla ei ole ketään, joka imee rintaani; minulla ei ole ketään, joka kostuttelee hautaani kaipauksen kyyneleillä.” Siinä on äidin sydän, joka vuotaa verta, kun kaikki hänen lapsensa hukkuvat ajassa ja iäisytydessä.

Sellainen tunne se oli, joka ahdisti Jumalan Poikaa, kun hän ikään kuin vaipui äärimmäiseen epätoivoon. Mutta Jumalalle kiitos, ”Se on täytetty”. Se tahtoo sanoa: Olen kyllä kärsinyt, vaikkakin maailma eli enimpäin joukko häpäisee, pilkkaa, ylenkatsoo ja tallaa sovintoveren jalkainsa alle. Niin haluamme toivoa, että sentään on muutamia murehtivia opetuslapsia, jotka seisovat ahdistetuin sydämin ristin juurella. On muuan Johannes, joka todistaa vedestä ja verestä. On muuan Maria Magdaleena, joka kostuttelee Jeesuksen hautaa kaipauksen kyyneleillä. On muuan Maria, Jeesuksen äiti. On kaksi murheellista opetuslasta Emmauksen tiellä, jotka puhuvat siitä ristiinnaulitusta. On yksitoista, jotka itkevät ja parkuvat. Mutta, ah miten harvat ovat kuitenkin nämä valitut verrattuna siihen valtavaan enimpäin joukkoon, joka huutaa: ”Ristiinnaulitse!”

Te, jotka tänään aiotte astua Jeesuksen pöytään, oletteko nyt koetelleet itseänne. Oletteko tutkineet sielunne tilaa Davidin rinnalla, opetuslasten ja Maria Magdalenan rinnalla ja sen syntisen vaimon rinnalla Simonin huoneessa, niin että voitte sanoa kokeneenne samaa kuin joku heistä? Tai oletteko saaneet kokea samaa mitä opetuslapset saivat kokea Vapahtajan kuoleman jälkeen, pääsiäisenä ja helluntaina? Tai oletteko saaneet kokea samaa, mitä Luther on kokenut heräyksensä ja synninsurunsa aikana sekä vanhurskauttamisessaan ja uudestisyntymisessään? Sillä vain sellaisia voidaan pitää tosikristittyinä. Pelkäänpä pahoin, että suurin osa, eli enimmät tämän päivän ehtoollisvieraista ovat samassa tilassa kuin opetuslapset Vapahtajan kuoleman edellä, nimittäin kuolleessa uskossa, ja kun Vapahtaja jakoi heille Ehtoollisen, ei hän tehnyt sitä vahvistaakseen heidän kuollutta uskoaan, vaan sen tähden, mikä oli tuleva. Ja tämän takia, minä kehotan teitä ottamaan vaarin siitä, mikä teidän rauhaanne tulee. Mutta ennen kuin astutte Herran pöytään, tulee teidän tehdä synnintunnustuksenne: ”Minä vaivainen syntinen ihminen...”

Huutavan Ääni 1931 No 9. Rovasti O. J. Heikelin hallussa olevasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta suomennanut Y. A. N.

Teidän olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman ja tarvitsette vielä ensimmäiset kirjaimet oppia.

Näin sanoo pyhä Paavali muutamille huolimattomille opetuslapsille ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa. Ja niin täytyy minunki sanoa teille, te huolimattomat opetuslapset, jotka olette jo monta ajastaikaa käyneet vanhempain koulussa ja olette myös tässä käyneet joka päivä. Teitä on koitettu opettaa niin hyvin kuin on voitu ja on vielä paljon vailla, jota te teidän huolimattomuutenne kautta olette laiminlyöneet, niin että te, joitten olisi jo aikaa pitänyt opettajat oleman, tarvitsette vielä ensimmäiset kirjaimet oppia Jumalan sanasta.

Se on ihmeellistä, että ihmisen järki on niin kankea ja mieli niin sovaistu, ettei se ollenkaan opi sitä, kuin terveellinen on, vaan ainoastaan sitä kuin maailmaan kuuluu. Synti on jo lapsuudesta niin voimalliseksi tullut, ettei Jumalan sana voi enää pystyä ihmisen sydämeen ja mieleen. Se luonnollinen pimeys on niin suuri, että se pikkuinen valo, joka paistaa pimeään sieluun, sammuu synnin sumussa. Siihen tulee myös ei ainoastaan lasten, vaan myös vanhempain huolimattomuus, jotka antavat lastensa kasvaa laiskuudessa ja Jumalan sanan ylönkatseessa. Vanhemmat, jotka eivät itse pidä vaaria Jumalan sanasta, eivätkä ota kirjaa käteensä vuoden ja yön sisällä, kuinka luulevat he lasten tulevan kirjalliseksi, kun itse eivät ole kirjalliset, eivätkä voi lapsiansa opettaa muuhun kuin maailman turhuuteen. Se on vaikea sanoa, kummanko syy se on, että tämän aikaiset lapset ovat niin tyhmät ja taitamattomat autuuden tuntemisessa. Onko se vanhempain syy, jotka itse eivät huoli Jumalasta, eivätkä niin muodoin voi lapsiansa opettaa, vaan onko se lasten syy, jotka ovat niin kovakorvaisiksi tulleet, etteivät he ota kuritusta vastaan. Minä luulen, että se on molempain syy, sekä vanhempain, jotka ovat tyhjän maailman perään ankarat, vaan ei autuuden perään, että myös lasten, jotka oppivat vanhemmiltansa maailman turhuutta noudattamaan. Kyllä saatte vanhemmat viimein nähdä, mikä lohdutus ja ilo tulee teidän lapsistanne, kun annatte heidän kasvaa ilman kuritusta. Luuletteko te, että teidän lapsenne tulevat teille vanhuuden turvaksi, kun te itse olette turhat, käyttte lastenne edellä pahoilla esimerkeillä ja teette heitä helvetin lapsiksi, pahemmiksi kuin te itse olette. Luuletteko te, että niillä ei ole korvat kuulemaan teidän kirouksenne, teidän joutavat jaarituksenne ja teidän häväistyssananne? Luuletteko, että niillä ei ole silmät näkemään teidän juopumuksenne ja teidän jumalattoman elämänne laadun. Älkää eksykö! Kyllä lapset oppivat, mitä vanhemmat tekevät, jos he kotona näkevät ja kuulevat kirousta, juopumusta, varkautta, tappelua ja turhuutta joka päivä. Niinkö te luulette vanhemmat, etteivät lapset opi vanhempainsa tapoja. Älkää eksykö! Minkä kaltaisiksi lapsia opetetaan, senkaltaisiksi he useimmiten tulevat. Ja minkä kaltaisen siunauksen te luulette viimein saavanne teidän lapsistanne sen kaltaisilla opetuksilla. Te saatte syyttää itseänne, jos lapset, joita itse olette väärin opettaneet, tulevat viimein teille ristiksi ja mielikarvaudeksi vanhuudessanne. Silloin te saatte kuka tiesi itkeä ja parkua ja katua, että te olette sen kaltaisiksi lapsia kasvattaneet, jotka uhkaavat teitä ja kuka tiesi pieksävät, pilkkaavat ja kiroavat vanhempiansa. Siinä on teille vanhemmat se kiitos ja kunnia, jonka te viimein saatte teidän lapsiltanne teidän vaivainne edestä. Siinä on teille palkka, rakkaat vanhimmat sen edestä, että olette valvoneet lastenne ylitse, vaivaa nähneet heidän tähtensä ja työtä tehneet yötä ja päivää saadaksenne ruokaa ja vaatetta niille. Sanovatko he teille tänä päivänä, kun te olette saattaneet heitä sille rajalle, että saavat ensimmäisen kerran kumartaa polvensa Herran Jeesuksen edessä ja maistaa taivaan

valtakunnan ensimmäiset hedelmät, nyt kun he kohta lähtevät pois vanhempainsa majoista ja joutuvat kulkemaan tämän lavean maailman vaarallisille retkille, sanovatko he teille lähtiessänne: Suuri kiitos, rakas vanhin, sen edestä, että olet saattanut minut ihmiseksi! Suuri kiitos, rakas vanhin, sinun vaivaisi ja kyyneltesi edestä, joita olet kärsinyt minun tähteni. Antakoon Jumala armonsa, että minä voisin olla hyvä ja kuuliainen lapsi, että sinulla olisi minusta ilo vanhalla iälläsi.

Nyt te kuulitte lapset, mitä varten teitä on tänne tuotu. Te olette kutsutut tänne kuulemaan, mitä te olette velvolliset tekemään Jumalalle, Vapahtajalle ja teidän vanhemmillenne. Te olette kutsutut tänne tekemään parannuksen lupauksia. Mutta minä pelkään, että ne lupaukset ei tule täytetyksi, jos Herra Jeesus itse ei saa teitä herättää siitä surkeasta suruttomuudesta, jossa te tähän päivään asti maanneet olette. Te olette tyhmät ja taitamattomat Jumalan sanassa ja autuuden opissa. Oman laiskuutenne ja huolimattomuutenne kautta olette te menettäneet ja laiminlyöneet sen ainoan tarpeellisen, että tuta Jumala ja se, jonka hän lähetti, nimittäin Jeesus Kristus. Ja vaikka me olemme koettaneet opettaa teitä kaikella muodolla, että teille tulisi pikkusen valoa ja ymmärrystä, niin pelkään minä kuitenkin, että se Ristiinnaulittu on teille tuntematon. Yksi osa teistä tahtoo ripillä käydä naimisen tähden, toinen osa sen tähden, ettei tarvitse enää kustantaa itseänsä rippikouluun, muutamat tahtovat käydä sen tähden, että pääsisivät lukemasta niin paljo, sillä se lukeminen on raskas ja vaivalloinen työ kaikille niille, joitten sydän on maailmassa kiinni, ja kyllähän te, niin kuin maailmalliset, tulette hyvin aikaan lukemattakin; mitä se lukeminen maksaa; ei siitä lähde mitään. Tosi se kyllä on, että lukemisesta ei lähde mitään sille ihmiselle, jonka sydän on maailmassa kiinni. Se on hänelle yhtä, jos hän lukee taikka ei. Mutta jos niin tapahtuisi, että kuolema rupeaisi pusertamaan teidän sydämiänne, kuinka sitten kävisi? Kuinka silloin luulette tulevanne aikaan? Moni ihminen on kuolemanvuoteella kaivannut Jumalan sanaa, vaikka hän sitä ei ole kaivannut eläissänne. Moni on silloin katunut, ettei hän ole hakenut itsellensä parempaa tietoa Jumalasta, vaikka hänelle on tietää annettu.

Nyt teille on annettu tilaisuus tuta se mies, joka teidän edestänne on kuollut, mutta se on tietämätön, jos te sittenkään huolitte hänestä. Hän on vielä nytkin aivan vieras teille, ja seurakunnassa, jossa ei paljon yksikään ole oikein herännyt synnin unesta, ei ole paljon toiveita, että Jeesus tulisikaan teille tutuksi, ennen kuin totuus tulee eteenne. Suokoon Jumala, että silloinkaan tulisitte tuntemaan hänen. Tässä elämässä tahtovat ihmiset lihavia syödä, makeita juoda ja koreita kantaa, mutta kuolemassa ei enään kelpaa se ruoka. Kristitty kaipaa joka päivä sitä hengellistä ruokaa, joka Jumalan suusta lähtee, mutta luonnollinen ihminen ei kaipaa sitä koskaan. Jos hän joskus ottaa kirjan käteensä, niin hän lukee sitä ilman aikaansa. Ei hän tunne sydämessään, että siitä tulee apua. Sen kaltaiset te olette vielä kaikki. Ei teille kelpaa vielä se ruoka, joka Jumalan suusta lähtee. Te luette ainoastaan vaatimisen tähden, te olette niin kuin kuurot ja mykät. Jumalan sana menee toisesta korvasta sisälle, toisesta ulos, eikä koskaan tule sydäntä kohden. Ette te ymmärrä vielä, että Jumala tämän sanan kautta kutsuu teitä parannukseen. Mutta yksi päivä tulee, jona teidän omatuntonne pitää tunnustaman, että teitä on kutsuttu parannukseen tämän sanan kautta ja ettei ole opettajan syy, jos te olette sen laiminlyöneet.

Minun rakkaani, jos te tätä tutkiessanne joskus huomaisitte, että se verellä priiskotettu ja orjantappuroilla kruunattu kuningas on tänä päivänä maalattu teidän silmäinne eteen hänen verisessä muodossansa, ja että hän tahtoo nyt tulla asumaan teidän sydämiinne, vaikka te häntä

pilkanneet olette sen suuren joukon kanssa, niin muistakaa myös, että teidän opettajanne ovat hänen asettaneet teidän silmäinne eteen, eikä kukaan muu, ja ettei siis ole heidän syynsä, jos te maailman hulluuden tähden hyljätte hänen, joka teidän edestänne on piinattu, ruoskittu ja ristiinnaulittu. Ei ole opettajan syy, jos te syljette hänen kasvoillensa, poljette hänen punasen verensä ja pilkkaatte hänen ristiänsä. Se ihminen, joka on saanut hyvän opetuksen, neuvon ja manauksen kirjan ja opettajain kautta, jos hän sulkee sydämensä ja paaduttaa omantuntonsa eikä ole kuulevinaan sitä varoittavaa armon ääntä, joka häntä kutsuu parannukseen, hän ei ole parempi, kuin maailman sokea joukko, joka vääntelelee päätänsä ja huutaa: Ristiinnaulitse! – Mutta Jeesuksen nimeen me teille parempaa toivotamme, että te kerran kumartaisitte polvianne katuvaisina Jeesuksen armoalttarin edessä ja saisitte hänen siunauksensa iäiseen elämään hänen suurelle ehtoollisellensa. Aamen!

Armonsanommat 1904 No 5

N:o 424 Tarkastussaarna Arjeplogissa 1858

Jeesus sanoi niille Juutalaisille, jotka häneen uskoivat: ”Jos te pysytte minun puheessani, niin teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman.” He vastasivat hänelle: Me olemme Abrahamin jälkeläisiä, emmekä koskaan kenenkään orjana olleet. Joh. 8: 31–36

Tästä Johanneksen evankeliumin kahdeksannesta luvusta kuulemme, että jotkut Juutalaiset uskoivat Kristukseen. Mutta kun Kristus tahtoi tarkemmin puhua heidän kanssaan totuudesta, joka tekisi heidät vapaiksi, silloin he alkoivat kiistellä Kristuksen kanssa, ja sanoivat: ”Me emme ole koskaan kenenkään orjana olleet, me olemme vapaina syntyneet.” Nyt apostoli Johannes sanoo kuitenkin nimenomaan, että nämä Juutalaiset uskoivat Kristukseen, ja kuitenkin he eivät uskoneet hänen sanojansa.

Eiköhän niitä vain liene vieläkin sellaisia ihmisiä, jotka luulevat, että heillä on oikea usko Kristukseen, eivätkä kuitenkaan halua kuulla hänen sanojaan, jotta tulisivat tuntemaan totuuden, ja totuus saisi tehdä heidät vapaiksi. Minä arvelen, että suurin osa tästä seurakunnasta luulee, että heillä on oikea usko Kristukseen, koskapa heitä on siihen opetettu lapsesta asti. Mutta jos Kristus tulisi omassa persoonassaan ja sanoisi: ”Jos te pysytte minun sanassani, niin teidän pitää totuuden ymmärtämän, ja totuuden pitää teidät vapahtaman”, niin vastaisivat he hänelle, ja sanoisivat: ”Emme ole koskaan kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.” Ja vaikka Kristus heille selittäisi, ettei hän puhunut siitä ruumiillisesta orjuudesta, jossa Israelin lapset huokailivat Egyptin maalla, sanoisi kuitenkin enimpäin joukko: ”Emme ole koskaan kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet”; se on: ”Emme ole koskaan synnin orjia olleet, olemme vapaina syntyneet, sellaisista vanhemmista, jotka eivät ole koskaan synnin orjia olleet; emme me, eivätkä vanhempamme ole koskaan synnin orjia olleet.” Sillä kukapa itsensä tuntisi synnin orjaksi?

Kristus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: ”Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.” Mutta nyt ei kukaan halua olla synnin orja, eikä kukaan usko olevansa synnin orja, eikä kukaan halua, että häntä synnin orjaksi kutsutaan. Jos joku sellainen olisi, joka tuntisi olevansa

synnin orja, niin hän varmasti huokaisi orjuuden ikeensä alla. Sellainen ihminen, joka tuntee olevansa synnin orja, huokaa orjuuden ikeen alla. Hän on tuskassa ja hädässä, sillä hän tuntee olevansa kadotetussa tilassa.

Mutta kuinka monta on nyt tässä seurakunnassa niitä, jotka huokaavat orjuuden ikeen alla? Sellainen ihminen, joka on jumalinen juovuksissa ollessaan, hän ei kyllä huokaa, koska hän ajattelee olevansa vapaana syntynyt. Ja se taas, joka on jumalaton juovuksissa ollessaan, ei huokaa, koska hän ajattelee olevansa syntynyt vapauteen, eikä hän itse, eivätkä hänen vanhempansa, eivätkä myös lapsensa ole koskaan olleet synnin orjia. Niin tuumii jokainen, joka on saanut ”Pyhän Hengen” putelista. Hän väittää olevansa vapaana syntynyt, vaikka onkin mitä kurjin orja.

Samoin arvelee sekin, joka on ahneuden orja. Hän arvelee olevansa vapaana syntynyt, kun hän parastaikaa palvelee ahneutta esimerkiksi kapakoimisella, jolla hän luulee parhaiten voitavansa ansaita syntirahaansa. Ja kun hän näin juuri parastaikaa palvelee ahneuden perkelettä, sanoo hän: ”En ole koskaan ollut synnin orja, olen vapaana syntynyt ja uskon Kristukseen.”

Niin arvelee myös se, joka on lihallisten himojen orja: ”Minä en ole ollut kenenkään orja, olen vapaana syntynyt.”

Ja niin arvelevat kaikki Juutalaiset, jotka ”uskovat Kristukseen”: ”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.” Mutta minkälainen on se usko, joka näillä juutalaisilla on? Tarkoitan trokareita, ryyppymiehiä ja juopporenttuja, kiroilijoita ja tappelupukareita, raiskaajia, valapattoisia ja kristittyjen pilkkaajia. Heillä on järkiään vahva usko Kristukseen, ja he sanovat: ”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.” Minkä kaltainen on se usko, joka heillä on? Joo, heillä on horjumaton usko, eivätkä he koskaan epäile autuudestaan. Sillä jos he epäilisivät, tulisivat he toki sielunhoitajansa luokse ja ilmaisisivat epäilyksensä, tai edes jonkun sellaisen ihmisen luo, jota he pitävät tosikristittynä, ja kysyisivät: ”Mitä minun pitää tekemän, että saisin iankaikkisen elämän?” Mutta eipä ole kuultu, että kukaan näiden enimpäin joukosta joutuisi epäilyksiin niin kuin Luther, tai epätoivoon niin kuin opetuslapset Vapahtajan kuoleman jälkeen. Ei, ”tee vapaasti syntiä ja usko Kristukseen, niin tulet kyllä autuaaksi!”

Katsokaamme nyt, onko täällä ketään, joka tuntee, että jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja. Ei ole silti sanottu, että se, joka huokaa orjuuden ikeen alla, on vielä vapaa. Ei ole tarkoitukseni, että sellainen ihminen on vapaa, joka tuntee olevansa synnin orja. Mutta on kuitenkin suuri erotus sen välillä, joka tuntee olevansa synnin orja ja sen, joka ei sitä tunne. Ensin mainittu tuntee kurjuutensa ja viheliäisyytensä, ja siksi hän ”huokaa ja odottaa Jumalan lasten vapautusta”. Mutta tuo toinen on kuin sairas, joka hourii, eikä tunne sairauttansa. Niistä, jotka huokaavat, ja ovat huolissaan ja kiusattuina, sanoo maailman joukko: ”Nämä, jotka sanovat olevansa heränneitä, huokaavat kuin luontokappaleet.” Mutta nyt sanoo Paavali, että ”luontokappaleet huokaavat ja odottavat Jumalan lasten ilmestystä”. Niin, luontokappaleet ikävöivät vapautta, ja se, joka samoin huokaa ja ikävöi vapautta, hän voi todella tulla vapaaksi.

Sillä Kristus sanoo niille Juutalaisille, jotka uskoivat häneen: ”Jokainen, joka syntiä tekee, on synnin orja, mutta jos Poika teidät vapaaksi tekee, niin te totisesti olette vapaat!” Tässä kuulette te, jotka huokaatte orjuuden ikeen alla, että se on Poika, joka on teidät vapaaksi tekevä. Ja sen tähden sanoo David: ”Antakaa suuta Pojalle!” Syleilkää Häntä, rukoilkaa Poikaa, niin hän on vapahtava teidät orjuuden ikeestä, ja hän on tekevä teidät vapaiksi.

Nyt sanoo kuitenkin enimpäin joukko: ”Me emme ole kenenkään orjia olleet, me olemme vapaina syntyneet.” Ja nämä Juutalaiset uskovat kuitenkin Kristukseen. Mitä he uskovat? Joo; he ryyppävät ja uskovat; he kiroilevat ja uskovat; he tappelevat ja uskovat; he tekevät huorin ja uskovat; he varastavat ja uskovat. Ja tätä uskoa ei voi riistää heiltä itse perkelekään, sillä juuri hänhän heille on sellaisen uskon antanut.

Mutta niillä, jotka huokaavat orjuuden ikeen alla, niillä ei voi olla sellaista uskoa, jonka kautta tulee luvalliseksi tehdä syntiä armon päälle. Heidän täytyy ”pelvolla ja vavistuksella laittaa, että he autuaaksi tulisivat”. Mutta he eivät ole vapaita ennen kuin Poika heidät vapaiksi tekee. Niille harvoille sieluille, jotka tuntevat olevansa synnin orjia, ja juuri sen tähden huokaavat orjuuden ikeessä, ja odottavat Jumalan lasten ilmestystä, sanon: Älkää uskoko, että te olette vapaita sen tähden, että te huokaatte ja ikävöitsette vapautta. Mutta niin kuin Herra katsoi armossa Israelin lapsiin, jotka huokasivat ruumiillisessa orjuudessa, ja lähetti heille vapauttajan, niin on hän myös lähettänyt meille vapauttajan, nimittäin oman Poikansa, joka on antanut itsensä kuolemaan meidän synteimme tähden, jotta hän vapauttaisi kaikki ne, jotka huokaavat ja ikävoivät Jumalan lasten vapautusta. Jumalan Poika se on, jolla on valta päästää vankikurjat vapaiksi. Vain Pojalla yksin on valta vapauttaa orjat. Sen tähden, antakaa suuta Pojalle. Langetkaa maahan hänen jalkainsa juureen ja syleilkää hänen polviensa, ja älkää päästäkö häntä, ennen kuin hän tekee teidät vapaiksi. Silloin te iloitsette ja riemuitsette Jumalan lasten ihanassa vapaudessa. Silloin te saatte sanoa: Me olemme olleet synnin orjia, mutta Poika on tehnyt meidät vapaiksi, ja sen tähden me myös totisesti vapaat olemme. Mutta kyllä orja muistaa sen päivän ja hetken, jolloin hän pääsi vapaaksi. Jos hän ei muista päivää ja hetkeä, jolloin hän pääsi vapaaksi, niin onpa vaara olemassa, ettei hän olekaan vapaa.

Sillä jos perkele saattaa kuvitella Juutalaisille, että he ovat vapaina syntyneet, niin saattaa hän myös kuvitella moniaalle synnin orjalle, että hän on tehty vapaaksi kasteessa. Sillä meidän päivinämmä sanoo moni: ”Minä olen uudestisyntynyt kasteessa; minä olen kasteessa vapautettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta ja minun ei tarvitse enää syntyä uudesti.” Sen tähden sanoi Nikodeemuskin: ”Kuinka voi ihminen vanhana syntyä?” Mutta mitä auttaa sinua se uusisyntyminen, joka tapahtui kasteessa, kun sinä olet kasteen armon haaskannut? Ja mitä auttaa sinua se vapauttaminen, mikä on tapahtunut kasteessa, kun sinusta kasteesi jälkeen on tullut synnin orja?

”Mutta”, sinä sanot, ”minähän olen uudistanut kasteenliittoni”. – Niinkö, oletko sinä uudistanut kasteenliittosi? Milloinkas se on tapahtunut? Sinäkö päivänä ehkä, jolloin ensikerran kävit Herran Ehtoollisella? Mutta voitko todellakin ottaa omalletunollesi, että sinä olet sinä päivänä todella uudistanut kasteenliittosi? On, toden totta, monta, jotka luottavat siihen uudistukseen, mikä heille on tapahtunut ensimmäisellä Ehtoolliskäynnillä. Mutta kokemus osoittaa, että monen nuorukaisen on sen palan perästä juuri saatana tehnyt oikein vapaiksi. Sillä sitä ennen hänellä oli toki vielä edes jotakin pelkoa vanhempiaan kohtaan ja jotakin pelkoa opettajaakin kohtaan, kuinka pääsisi luokalta. Mutta siitä hetkestä asti, jolloin hän käänsi selkensä alttarille, käänsi hän myös selkensä Jumalalle ja Vapahtajalle. Silloin hän pääsi oikein vapaaksi kaikesta omantunnon pakosta. Silloin hän alkoi ryyppätä, kiroilla, pelata korttia ja lutkain perässä juosta. Ja silloin hän luuli oikein olevansa mies. Kirjan hän viskasi penkin alle, ja jos vanhemmat varoittivat häntä, vastasi hän: ”Se ei kuulu teille, miten minä elän, minä kyllä vastaan teoistani.” Sellaista se oli se kasteenliiton uudistus.

Ja siinä on myös vanhemmille kiitos vaivannäöstänsä, aherruksestansa, valvomisestansa ja huolenpidostansa. Ehkä sinä, äiti, ajattelit, kun sinä painuit polvillesi lapsesi ääreen, ojentaaksesi rintojasi tuon pienokaisen suuhun: ”ah, kunpa tästä minun lapsestani tulisi Jumalan lapsi! Ah, kunpa saisin sinut syliini sulkea Siionin vuorella, autuaassa asunnossa!” Mutta mikä siitä lapsesta tuli tänä pahana aikana? Mitä sait sinä, äiti, palkaksi hikikarpaloistasi ja aherruksestasi, murheestasi ja vaivannäöstäsi, valvomisestasi ja paastoamisestasi? Niin, kunniattoman pojan ja häväistyn tyttären, tai vieläkin pahempaa. Siinä on sinulle, äiti, palkka hikikarpaloistasi ja aherruksestasi! Tai onko täällä joku nainen, joka voipi sanoa pojallensa: ”Autuas on se kohtu, joka on sinua kantanut ja ne rinnat, joita sinä olet imenyt.”

Mutta nyt sanovat lapset: ”Emme me ole eläneet niin jumalattomasti, että meidän vanhemmillamme olisi syytä valittaa meidän tottelemattomuuttamme, kevytmielisyyttämme, ylpeyttämme ja koreuttamme, hävyttömyyttämme ja julkeuttamme, tai ryypiskelyämme ja juoppouttamme, tai rietauttamme ja siveettömyyttämme. Mutta oletteko te sitten eläneet niin jumalisesti, siveästi ja kunniallisesti, että ei myöskään Hänen, joka teille hengen antoi, tarvitsisi itkeä ja olla tuskassa teidän tähtenne? Ehkäpä hän itkikin perkeleiden tähden Öllyvuorella. Perkeleiden tähdenkö hän olikin kauhuissaan ja värisi kaikilta jäseniltään? Perkeleidenkö tähden hän vaipuikin polvilleen ja rukoili yrttitarhassa? Perkeleidenkö tähden hän hikoilikin verta ja vieritteli maassa tunnontuskissa? Eikö tämä kaikki tapahtunut langenneiden lasten tähden, nurjan ja huorintekijän sukukunnan tähden, jotka elävät ”viattomuuden tilassa” ja pusertavat esille verisen hien, tietämättä mistä syystä.

Jos maalliset vanhemmat ovat kuuroja ja sokeita, niin he eivät näe kauemmas kuin tähän elämään. He toivovat lapsilleen menestystä ja onnea tässä elämässä, mutta eivät katso iäisyyteen. Ja sen tähden eivät suruttomat vanhemmat murehdi lastensa lankeemuksista, kunhan ne nyt eivät aivan joudu piiskurin paaluun tai hirsipuuhun. Mutta jo vanha Israel näki pitemmälle, ja myös David näki iäisyyteen, ja siksi saivat he sydäntä raastavan murheen jumalattomien lastensa tähden. Mutta taivaallinen Vanhin näki vieläkin kauemmas. Hän näki, miten kävisi niiden langenneiden lasten, joiden ei ole tarvis hävetä alennustilaansa. Katsokaa tuonne yrttitarhaan, osaatteko te nähdä ja katsella, kuinka siveitä, kunniallisia ja kuuliaisista te olette olleet.

Minulla olisi paljon sanomista teille totisesta katumuksesta, heräyksestä, Jumalan mielen mukaisesta murheesta, Pyhän hengen vaikutuksesta, elävästä uskosta, vanhurskauttamisesta ja uudesta syntymisestä, mutta te ette voi sitä nyt kantaa. Aika on lyhyt. Me olemme suurin askelin menossa hautaa kohden, eikä kukaan kysy veljestänsä: ”Minne olet menossa?”, tai: ”Mikä on sinun matkasi päämäärä?” Mutta sen sanon teille, ettei kukaan pääse sidotuin silmin perille Taivaaseen. Rukoilkaa Jumalaa varjelemaan teitä, ettette menisi sidotuin silmin kuolemaan ja iäisyyteen. Antakaa Jumalan Pojan avata silmänne armonajassa, jotta näkisitte sen kaidan tien, joka vie elämään. Sillä se portti on ahdas ja se tie on kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat, jotka sen löytävät. Laittakaa sen tähden pelvolla ja vavistuksella, että te autuaaksi tulette. Sillä Jumala osaa yhtä hyvin olla vihainen, kuin hän armollinenkin on. Aamen.

Rovasti O. J. Heikelin hallussa olevasta alkuperäisestä käsikirjoituksesta suomensi Y. A. N. Huutawan Ääni 1932 No 7–8

Teksti: Jaak. 3: 14–16

Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja riita sydämässänne, niin älkää kerskatko ja älkää valhetelko totuutta vastaan. Sillä ei se ole viisaus, joka ylhäältä tullut on, vaan maallinen, inhimillinen ja perkeleellinen. Sillä kussa kiivaus ja riita on, siellä on sekaseuraisuus ja kaikki paha meno.

Jalo apostoli Jaakob osoittaa tässä paikassa, mistä ne ihmiset ovat kotoisin, jotka ovat kiivaat riitelemään. Ne ihmiset, jotka riitelevät keskenänsä ja viisastelevat lain edessä, eivät ole kristityt; he ovat käyneet perkeleen, vaan ei Vapahtajan koulussa. Jos nimittäin ihmiset olisivat kristityt, niin he sopisivat keskenänsä ja eläisivät rauhassa. Ei olisi monta lakiasiaa, jos he eläisivät niin kuin kristityt. Mutta kun he ovat perkeleen koulussa opetetut, niin he riitelevät keskenänsä; he käyvät lakia ja tahtovat lain varjon alla vääryytensä peittää. He koettavat lain kautta rikastua ja voiton saada, kun he muuten eivät tohdi julkisesti ryöstää ja varastaa. Muutamat riitelevät tavaran päältä ja muutamat komeuden tähden lakia käyvät. Eivät suinkaan he uskon päältä riitele, vaikka kristitty saa usein senkin vääryyden maailman lapsilta kärsiä, että he vaativat hänen maalliseen oikeuteen hänen uskonsa tähden. Siellä he sitten valehtelevat kristittyin päälle yhtä ja toista, niin kuin juutalaiset valehtelivat Jeesuksen päälle Pilatuksen oikeuden edessä, että hänellä oli väärä usko ja väärä oppi ja että hän asetti itsensä keisaria vastaan, niin kuin vielä nytkin monessa paikassa kannetaan kristittyin päälle. Moni kristitty on tapettu, isänmaalta pois ajettu ja isoon sakkoon tuomittu ainoastaan sen tähden, että hän on ollut muitten kristittyin kanssa lukemassa Jumalan sanaa.

Täällä ei ole vielä, Jumalalle kiitos, ketään sakotettu lukemisen ja veisaamisen tähden, vaikka emme vielä tiedä, mitä tästedes voi tapahtua, jos maailman joukko oikein suuttuu niille harvoille kristityille, jotka täällä ovat. Mutta varkauden tähden on moni piiskattu, josta siis arvataan, että löytyy täällä semmoisiakin, jotka varastavat, vaikka he ovat kristinuskossa opetetut. Löytyy täällä semmoisia, jotka tappelevat, vaikka ovat tehneet kirkossa sen kalliin lupauksen, etteivät he tappele. Monta on täällä sakotettu viinanmyymisen ja viinankuljettamisen tähden, vaikka ovat tehneet kirkossa valan, etteivät he kuninkaan valaa riko. Näistä arvataan, että löytyy täällä semmoisiakin, jotka kuninkaan valan rikkovat mieliehtoisesti. Mitäpä ne huolivat, jotka ovat jo aikaa myyneet sielunsa helvettiin yhden ryynivellin edestä. He saattavat kyllä kunnialliset olla ja varastaa; he saattavat siveät olla ja huoria pitää; he saattavat vaivaisia auttaa, vaikka he nylkevät lähimmäistänsä viinakaupalla; he saattavat olla raittiit ja selvät arkina ja juovuksissa pyhäpäivinä. Sanalla sanottu: joka ei ole opetettu Jumalalta, joka ei ole Vapahtajan koulussa käynyt, hän saattaa kahtalaista elämää pitää, niin että se on vaikea sanoa, kumman herran palvelija hän on. Väliin hän siunaa ja väliin kiroaa; väliin hän lukee ja väliin tappelee; väliin hän on ystävällinen ja väliin vihainen. Siitä tutaan tämän aikaiset ulkokullatut ja suukristityt, että he ovat kahden herran palvelijat; mutta kumpi niistä kahdesta herrasta viimein heidän sielunsa omistaa, se on tietämätön.

Me tiedämme, että oikeat kristityt saavat paljon kärsiä tässä maailmassa heidän uskonsa ja rakkautensa tähden Jeesusta kohtaan. Maailman lapset vihaavat heitä heidän jumalaisuutensa tähden ja he saavat usein kärsiä kirousta heidän hartautensa tähden jumalanpalveluksessa; heitä sakotetaan ja heitetään vankeuteen kirjan lukemisen tähden. Mutta milloin teitä on sakotettu kristillisyyden

tähden? Onko teitä piiskattu koskaan teidän hartautenne tähden jumalanpalveluksessa? Onko teitä haastettu oikeuteen Jumalan sanan tähden? Te olette, luulemme me, haavoja saaneet teidän uskonne tähden Jeesuksen päälle. Teitä on ilmanki piiskattu teidän rakkautenne tähden Jeesusta kohtaan. Teidät on ilmanki vankeuteen heitetty teidän hartautenne tähden jumalanpalveluksessa. Teidät on varmaankin haastettu oikeuteen teidän jumalisuutenne tähden. Teitä on ilmanki sakotettu sen tähden, että olette pitäneet rukouksia, lukeneet Jumalan sanaa ja mananneet syntisiä parannukseen. Vai minkä tähden teitä on sakkoon tuomittu? Onko teitä sakotettu jumalisuudesta taikka juopumuksesta? Onko teitä sakkoon tuomittu sen tähden, että olette tuoneet jumalisia kirjoja markkinoilta, vaan ei paloviinaa? En tiedä minkä tähden muutamat joutuvat vetämään sakkoo, vaan sen tiedän varmaan, ettei ketään täällä ole vielä tuomittu sakkoo vetämään uskonsa tähden eli kristillisyyden tähden. Mutta tappelun, sabatinrikkomisen, kirouksen, varkauden, pettämisen, juopumuksen ja viinakaupan tähden ovat muutamat joutuneet sakkoo vetämään, ja tulisi vielä useammat sakkoo saamaan, jos kaikki rikosasiat tuotaisiin lain eteen, mutta he kätkevät ja salaavat toinen toisensa rikoksia, ettei tulisi ilmi, kuinka kauniit alamaiset kuninkaalla on

Varmaankin he ajattelevat, ettei koskaan tule kysymystä sen asian perään, joka täällä kätketään maailman esivallan silmään edestä; saati he täällä pääsevät vapaaksi sakosta, niin he eivät huoli siitä edesvastauksesta, joka tulee iankaikkisuudessa; kun he täällä voivat kieltää ja peittää pahat tekonsa, niin he luulevat samalla konstilla pääsevänsä iankaikkisuudessa. Mutta varma on, että siellä tuodaan esille semmoisetkin asiat, joista täällä ei ole mitään sakkoo ja joita maallinen tuomari ei katso synniksi. Siellä on päällekkantaja, joka ei salaa ihmisten rikoksia, vierasmies, joka ei valhettele, ja tuomari, joka ei ota lahjoja eikä käännä oikeutta. Vaikka ihmisraukat täällä heidän sokeudessaan kiittävät sitä päällekkantajaa, joka armahtaa lainrikkoojia, eikä ole näkevinänsä kaikkia lainrikkomisia, että he muka pääsisivät sakosta, niin mitä se auttaa heitä viimein, kun kaikki ja myös pienet rikokset päällekkannetaan siinä suuressa oikeudessa, erinomattain semmoiset asiat, jotka Jumalan sanassa on kielletty ja joiden kautta ihmiset turmelevat itsensä, jos ne rankaisematta pääsevät levenemään.

Siellä kääntyy laki niin, että ne, jotka täällä kiittävät tuomaria ja päällekkantajaa, rupeavat siellä syyttämään virkamiehiä, että he maailman kunnian tähden ja välttääkseen seurakunnan vihaa ovat antaneet sokeain ihmisten elää heidän pahan mielensä jälkeen, vaikka kuningas oli heidät asettanut vartijaksi ja perään katsojaksi, ettei yhteinen sokea kansa saisi turmella itseään. Usein on täällä tapahtunut, että juomari on kironnut krouvimiehiä, jotka hänen ovat villinneet juoppouteen; huora on kironnut sitä miestä, joka häntä on kiusannut ja huoruuden syntiin vietellyt, ja lapset ovat kironneet vanhempiaan, jotka ovat pahoilla esimerkeillä käyneet lastensa edellä ja osoittaneet heille tien helvettiin. Katsokaa kuinka käy, kun silmät aukenevat ja omatunto rupeaa oikein kantamaan lainrikkoojan päälle. Silloin rupeavat lapset kantamaan vanhempainsa päälle ja soimaamaan, sanoen: Te olette antaneet meidän kasvaa, niin kuin jalopeurain; ette ole meitä nuhdelleet ja kurittaneet, vaikka näitte millaiset me olimme. Mitä sitten auttaa vanhempain sanoa lapsilleen: Emme me käskeneet teitä varastamaan tai huorin tekemään; emme ole neuvoneet teitä juomaan, kiroamaan ja tappelemaan. Mutta te olette kuitenkin itse juoneet, kironneet ja tapelleet, te sokeat vanhemmat, ja sen tähden pitää teidän omain lastenne oleman teidän tuomarinne.

Täällä usein vihataan senkaltaista opettajaa, joka sanoo ihmisille totuuden, joka nuhtelee suruttomia lain kovuudella ja manaa ihmisiä parannukseen. Mutta siellä, kun silmät aukenevat ja omatunto rupeaa kalvamaan paatuneita, siellä rupeavat he kantamaan opettajain päälle ja soimaamaan sanoen: Sinä näit meidän elämämme, sinä tiesit kyllä meidän olevan suruttomuudessa, etkä kumminkaan nuhdellut meitä; et sinä ole haukkunut meitä, että me olisimme heränneet meidän suruttomuudestamme. Sinä olet syypää siihen, että me olemme pudonneet helvettiin. Mitä nyt auttaa opettajan sanoa sanankuulijoilleen: En ole käskenyt teidän jumalatonta elämää pitää; minä olen aina saarnannut teille evankeliumia ja neuvonut teitä, että tekisitte parannuksen; ei ole minun syyntä, että olette väärään paikkaan joutuneet. Jos minä olisin ruvennut teitä lain kovuudella nuhtelemaan ja soimaamaan, niin te olisitte suuttuneet minulle. Silloin vastaavat sanankuulijat: Mikä opettaja sinä olet, joka pelkää seurakunnan vihaa ja saarnaat suloisesti ihmisille, että he kiittäisivät sinua? Maailman kunnian tähdenkö sinä saarnasit? Miksi et torunut meitä ja nuhdellut ja soimannut, kun näit, missä surkeassa tilassa me olimme, että me olisimme heränneet meidän surkeasta suruttomuudestamme. Nyt sinä olet saarnannut niin, että kaikki ovat pudonneet helvettiin. – Sen kaltaisen kiitoksen saa viimein se opettaja, joka maailman kunnian tähden saarnaa kauniisti ja suloisesti, että hän välttäisi ihmisten vihan ja saisi heiltä kiitoksen; hän saa viimein kirouksen niiltä samoilta miehiltä, jotka ennen ovat häntä kiittäneet.

Maakunta usein kiittää semmoisia virkamiehiä, jotka eivät ole pahat syyttämään lainrikoksista vaan antavat ihmisten elää niin kuin he itse tahtovat. Mutta minkälaisen kiitoksen saavat ne virkamiehet silloin, kun viimeinen oikeus istuu, se on tietämätöntä. Silloin taitavat kaikki juomarit ja krouvimiehet ruveta kantamaan virkamiesten päälle, etteivät he ole paremmin perään katsoneet, vaikka heidät oli sitä varten asetettu. Silloin taitavat ne, jotka täällä kiittävät huolimattomuutta perään katsojaa, ruveta haukkumaan ja soimaamaan häntä sanoen: sinut oli pantu perään katsojaksi, mutta kauniisti sinä olet sen tehnyt, kun olet antanut meidän turmella itsemme ruumiin ja sielun puolesta. Mitä auttaa perään katsojan sanoa niille, jotka häntä soimaavat iankaikkisuudessa: En minä ole käskenyt teidän juoda ja tapella, huorin tehdä ja varastaa, krouvia pitää ja pettää. Jaa, mutta sinä olet kumminkin suostunut siihen, kun et ole osoittanut kiivautta ja hartautta virantoimituksessa; et ole koettanutkaan estää yhteistä turmelusta, vaan olet antanut itsekunkin elää oman pahan tahtonsa jälkeen; ja sinä olet muutenkin syypää siihen, että me olemme joutuneet kadotukseen. Katsokaa, niin se viimein käypi, kun maailma kaatuu ja ihmiset joutuvat maan alle. He rupeavat silloin kantamaan vanhempainsa, opettajainsa ja esivallan päälle, kun huomaavat, että he ovat väärään paikkaan joutuneet. Kaikki ne, jotka ovat samassa synnissä osalliset olleet, rupeavat silloin syyttämään toinen toistaan, niin kuin Adam ja Eva syntyivät lankeamisen jälkeen. Täällä he riitelivät keskenään tavaran päältä, kunnian päältä ja viinaotingin päältä. Mutta siellä he rupeavat oikeutta käymään synnin tähden ja lykkäävät synn toinen toisensa päälle. Kuka viimein tulee syypääksi? Juomari soimaa viinaporvaria: Sinä olet syypää siihen, että minä jouduin kadotukseen, ja viinaporvari vastaa: Itsepä sinä ostit minulta. Viinaporvari kantaa sen päälle, joka on keittänyt, ja keittäjä taas syyttää esivaltaa, joka on luvan antanut.

Ettekö näe rakkaat ihmisten lapset, että te kaikki joudutte onnettomiksi, jos muutosta ei tule. Ei tule synnin rangaistus huokeammaksi, vaikka kuinka kantaisitte toistenne päälle. Ne, jotka täällä juovat ja tappelevat yhdessä, saavat siellä yhdessä purra hapaitansa, jos ei muutosta tule ennen, kun

armon aurinko laskee. Kun viimein oikeus istuu, silloin tuomitaan iankaikkiseen sakkoon kaikki, jotka eivät ole sovitetut tuomarin kanssa. Jos tahdotte välttää sakkoa iankaikkisuudessa, niin antakaa sydämen lahjoja tuomarille ja sopikaa teidän riitaveljienne kanssa, ettei tuomari ylenantaisi teitä pyövelille ja heittäisi teitä torniin, josta ette pääse ennen, kun olette maksaneet viimeisen rovon.

O! Jesu lainaa viisautt', Ett' välttää pirun kavaluutt' Tääl murheen laaksos voisin. Ja tuloos aina muistaisin, Synnistä itsen' suistaisin, Kaikille hyvää soisin. Kosk' kuolema rintaan' kolkuttaa, Sydäntän' taudill' poukuttaa, O! Jesu ota huomaas, Ruumiin ja sielun' suojaas.

Armon sanomat 1904 No 12

N:o 329

4. Rukouspäivä 1853

Kun Herodes näki hänensä tietäjiltä petetyksi, vihastui hän sangen kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Betlehemissä ja kaikissa sen äärissä, jotka olivat kaksi vuotiaat tai nuoremmat. Matt. 2: 16

Tässä kuuluu, mitä maailman herrat tekevät, kun heidän aikomuksensa ei menesty. He suuttuvat ja kostavat viattomille lapsille, kun he eivät saa Jeesusta kynsiinsä. Herodes oli kuullut papeilta, että Kristus tulee kuninkaaksi Israelissa. Ja kun tietäjät Idästä tulivat ilmoittamaan hänelle, että sen tulevaisen kuninkaan tähti oli nähty idässä, rupesi tämä paha kuningas pelkäämään, että se ottaa häneltä kruunun pois. Hän teki itsensä jumaliseksi ja sanoi tietäjille: ”menkää ja kysykää visusti lapsesta ja tulkaa sitten sanomaan minulle, että minäkin tulisin kumartaen rukoilemaan häntä”. Niin viekas oli Herodes kätkemään pahuuttaan jumalisuuden varjon alle, mutta viimein tuli hänen ulkokullaisuutensa ilmi. Hän suuttui sangen kovin, kun hän näki tulleensa petetyksi tietäjiltä.

Tässä mahtaa jokainen Herodeksen uskonveli ajatella: ”Se oli väärin, että tietäjät pettivät kuninkaan. Varmaankin tietäjät olivat kristityitä, koska he menivät Kristusta katsomaan. Ja onko se kristitty, joka valehtelee? Miksikä tietäjät menivät toista tietä kotiaan ja eivät enää tulleet kuninkaan kautta, vaikka he olivat luvanneet? Jopa nyt tuli kuningas petetyksi heidän valheensa kautta. Jos kuningas suuttui, niin syystä hän suuttui; Miksi tietäjät pettivät hänet?” Näin sanoo riettaan henki vielä tänäkin päivänä. Hän saarnaa niin, sillä rietas on niin totinen ja vakainen, ettei hän kärsi petosta ja valhetta kristittyjen puolelta. Jos vaan kristityt valehtelevat ja pettävät häntä, niin hän suuttuu sangen kovin ja rupeaa viattomia lapsia tappamaan, että hän edes sillä tavalla saisi Kristuksen pois, kun hän muutoin ei tiedä, kuka on Kristus.

Nyt kysyvät kaikki kristityt: ”Olisikohan se synty, jos joku kristitty saattaisi pettää rietasta?” Me tiedämme, että rietas on itse totinen sanoissaan ja vakainen teoissaan. Ei ole kenkään vielä saavuttanut rietasta valheesta, vaikka hän on valheen henki. Mutta hän valehtelee niin totisesti, ettei yksikään saata sanoa, että hän on valehdellut, kun hän sanoi vaimolle: ”Teidän silmänne aukenevat, ja te tulette jumalan kaltaiseksi, tietäen, mikä hyvä ja paha on”. Niin se tapahtui myös, kun hän sanoi vapahtajalle: ”minä annan sinulle koko maailman, jos sinä lankeat maahan ja rukoilet minua”.

Niin se olisi myös tapahtunut, jos Vapahtaja olisi kuunnellut häntä. Jobin asiassa ei osannut äijä riepu oikein puhua, sillä hän ajatteli, että kaikki ihmiset ovat semmoisia, että he antavat henkensä edestä kaikki, mitä heidän takanaan on. Mutta mitäpä siitä, vaikkei rietas puhu siinä paikassa oikein. Se oli tietämättömyyden synty se, mutta muutoin ei rietas valehtelee koskaan. Ja sen tähden hän katselee myös Fariseuksen silmillä kristittyjen päälle, jos he valehtelevat tai pettävät häntä. Silloin hän suuttuu niin kuin tuhka ja niin kuin liekki, sanoen: ”onko sekin kristitty, joka valehtelee, niin kuin ne tietäjätkin idästä, jotka valehtelivat ja pettivät kuningasta? Kyllähän tämä jumalinen kuningas olisi tullut kumartaen rukoilemaan Kristusta, jos nuo tietäjät eivät olisi häntä pettäneet. Ja kristittykö Daavid oli, kun hän teki itsensä hulluksi pettääkseen kuninkaan?” Eivät tämän aikaiset Fariseukset kyllä taida Davidia tunnustaa kristityksi.

Mutta olisikohan nyt lupa pettää rietasta? Muutamat papit ovat sanoneet, että Jumala petti riettaan, koska hän antoi oman poikansa hänelle pantiksi, sillä rietas ajatteli ilmankin, että Jumala lunastaa oman Poikansa helvetistä. Mutta kun Jumalan Poika astui alas helvettiin, niin se tuli niin suureksi vaivaksi riettaalle, että riettaan täytyi ajaa hänet pois helvetistä ja laskea ylös kuolleista. Jos nyt rietas tämän kautta tuli Jumalan pettämäksi, niin vissimmästi tuli Herodes tietäjien pettämäksi. Ja jos kristityt saattavat niin kovat olla, että rietas tulee kristillisyyden asiassa heidän pettämäkseen, niin minä luulen semmoisen käärmeen kavaluuden olevan luvallinen, erinomattain, koska itse Vapahtaja sanoo opetuslapsilleen: ”Olkaa viekkaat niin kuin käärmeet”. Mutta sitten vaan rietas suuttuu hirmuisesti, jos hän tulee hengen asiassa petetyksi, ettei hän pääse tappamaan Kristusta. Se nähdään kyllä, kuinka hirmuisesti Herodes suuttui, kun tietäjät idästä valehtelivat ja pettivät hänet. Voi, voi! Kuinka hän suuttui, niin että hänen täytyi lyödä harminsa viattomain lasten päälle ja ruveta niitä tappamaan, koska hän ei tiennyt, kuka on Jeesus. Niin suuttuvat vielä nytkin maailman herrat, kun joku tietäjä idästä pettää heitä, ja he löytävät itsensä petetyiksi, etteivät he pääse varsin mieltään myöten hävittämään kristityitä.

Minkä tähden ovat tietäjät idästä valehdelleet kuninkaan edessä? Miksi he pettivät hänet eivätkä ilmoittaneet kuka on Kristus? Ei Herodeksen lahkokunta saata semmoisia pitää kristittyinä, jotka niin valehtelevat ja pettävät maailman herroja, etteivät he pääse mieltään myöten tappamaan kristityitä. Jos tietäjät olisivat ilmoittaneet Herodekselle, kuka on Kristus, niin kyllä Herodes ja maailman herrat olisivat pitäneet heitä kristittyinä. Mutta nyt ei saata Herodes enää pitää heitä kristittyinä, koska hän näki heidän pettäneen eli viettelleen itsensä. Mutta tietäjät eivät taida huolia maailman kiitoksesta, sillä Jeesus sanoo: ”Voi teitä, jos maailma teitä kiittää!” Jos Herodes ja muut maailman herrat pitävät heitä kristittyinä tai ei, se on yhden tekevää. Ei olekaan maailma koskaan pitänyt heitä kristittyinä, vaan väärinä profeettoina ja villihenkinä.

Meidän pitää tänä päivänä katselemaan, kuka on kristitty, ja kuka on Herodeksen uskonveli, joka tahtoo Kristuksen tappa. Mutta ensin me lähetämme huokauksia korkeuteen, josta apu tulee niille, jotka maailma polkee. Niin kuin meidän toivomme ja uskalluksemme on Jumalaan, että hän varjelee vielä sitä poikalasta, joka korvessa syntynyt on siitä vaimosta, jonka Johannes näki syntymävaivassa huutavan, jonka Jumala varjelee, ettei se ruskea lohikäärme saa oksentaa myrkyllistä liivaansa hänen päällensä. Kuule, Taivaan suuri ja voimallinen Kuningas, sen vastasyntyneen Pojan ääntä maasta ja hänen köyhän äitinsä tuskaa ja vaivaa! Isä meidän, joka olet taivaissa.

Evankeliumi: Luuk. 1: 68

Neljännän rukouspäivän saarnan teksti on kirjoitettu Luukkaan evankeliumin 1. luvussa 68. värssyssä, ja kuuluvat sanat seuraavaisesti: ”Kiitetty olkoon Herra, Israelin jumala, sillä hän on etsinyt ja pelastanut kansaansa!” – Koska nämä sanat ovat Sakariaan kiitossanat Elisabetista, niin meidän täytyy ensin perään ajatella, mistä syystä hän rupesi näin kiittämään Jumalaa ja minkä kaltaisessa sielutilassa hän oli. Evankelista Luukas on kirjoittanut, että Maria oli saanut sen vakuutuksen Jumalalta enkelin suun kautta, että hänen piti tuleman Jumalan äidiksi. Silloin hän meni lankonsa Elisabetin tykö, ja siellä molemmat täytettiin Pyhällä Hengellä. Siellä tuli Jumalan äidille hengellinen ilo. Ja hengellisessä ilossa Sakariaskin rupesi kiittämään Jumalaa, sanoen: ”kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on etsinyt ja pelastanut kansaansa!”

Onko nyt Fariseuksilla ja armonvarkailta semmoinen uskon voima, että he saattaisivat ensin tulla hengelliseen iloon ja siinä ilossa kiittää, ylistää ja kunnioittaa Jumalaa? Me olemme kuulleet, kuinka Fariseus kiittää, kun hän tulee kirkkoon rukoilemaan: ”minä kiitan sinua Jumala, etten minä ole niin kuin muut ihmiset, ryöväri, väärä, huorintekijä taikka niin kuin tämä Publikaani!”. Ja mitä saattaa Fariseus muuta tehdä, kuin kiittää Jumalaa sen edestä, että Jumala on varjellut häntä synnistä, sillä ei Fariseus ole vielä saattanut sitä ajatella, että tämän maailman jumala on häntä varjellut vääryydestä, ryöväämisestä ja huoruudesta. Jos Fariseus olisi sen uskonut, että rietas on häntä varjellut synnistä, niin olisi hänkin tullut Publikaanin kaltaiseksi ja alkanut huokata. Jos siis Fariseukselle tulee voima kiittämään, niin ei suinkaan se voima ole tullut Jumalasta, vaan rietas se on, joka opettaa heitä kiittämään. Kun joku armahtavainen viinaporvari tiputtaa pirun paskaa heidän suuhunsa tai kun he saavat jotakin vatsaansa, silloin hekin kiittävät Jumalaa ja ihmisiä. Mutta millä sydämen taipumuksella he kiittävät?

Taitaapa varkaalla olla hengellinen ilo, kun hänen varkautensa on menestynyt. Ja onko huoralla hengellinen ilo, kun hänelle ei tullut lasta huoravuoteesta? Onko juomarilla hengellinen ilo, kun hän alkaa viinalauluja laulamaan? On ilmankin juomarilla hengellinen ilo, ja siinä ilossa ilmankin juomari kiittää jumalaansa. On ilmankin huorapukilla hengellinen ilo, kun hän saa tuntea armonmerkkiä riettaudessaan. Kyllä vissimmästi semmoiset Fariseukset ovat kykeneväiset kiittämään, sillä he ovat sekä maailman huvituksessa, että lihan ilossa useammasti. Mutta ei taida heidän tunnostaan kannattaa sanoa, että he ovat olleet hengen ilossa, ja että he ovat siinä hengen ilossa kiittäneet Jumalaa niin kuin Jumalan äiti, mutta kyllä he kuitenkin kiittävät jumalaansa, kun he saavat jotakin vatsaansa tai kun he saavat pirun paskaa suuhunsa tai kun he pääsevät rauhassa varastamaan tai huoraamaan. Silloin he kiittävät ja ylistävät maailman jumalaa ajatuksilla, sanoilla ja töillä.

Onko Fariseuksella muuta kiittämistä kuin sitä, ettei hän ole niin paha kuin muut ihmiset? Niin kiittävät myös tämän aikaiset Fariseukset: ”En ole varastanut Jumalan kiitos! En ole huorannut, Jumalan kiitos! En ole juomari, Jumalan kiitos!” Näillä sanoilla he kiittävät jumalaa niin kuin Fariseukset ja eivät kuitenkaan ole vapaat niistä synneistä. Jos he olisivat tunteneet Jumalan voimaa, eivät he saattaisi sillä tavalla kiittää, että Jumala on varjellut heitä synnistä, vaan he kiittäisivät niin kuin Maria sen suuren armon edestä, että he ovat raskaaksi tulleet Pyhän Hengen voiman kautta, että he ovat tunteneet Israelin Jumalan voimaa sydämissään.

Koska Fariseukset ovat hengellisessä ilossa olleet, niin kuin Maria? Heillä on paras ilo krouvituvassa ja tanssituvassa. Sen tähden he parhaiten kiittävät pirun paskan edestä, ja jos he ovat saaneet jotakin vatsaansa niin he kiittävät kohtuullisesti. Mutta jos heille tarjotaan totuuden sanaa, niin he suuttuvat. Ja se näkyy kaikesta heidän käytöksestään, että he ovat kiittämättömät Jumalaa kohtaan. Kuinka jaksaa maa semmoista kuormaa kantaa? Jos Jumala antaa heille hyvän vuoden, niin he haaskaavat Jumalan viljaa juomingeissa ja turhissa pidoissa. Jos Jumala heitä rankaisee näljällä ja kalliilla ajalla, niin he kiroovat ruuan ja sanovat: ”Tuota meidän pitää palveleman ja tämmöinen vuosi on tullut!” Semmoiset ovat suruttomat ja maailman orjat. Jos ihminen syntyy tähän onnettomaan maailmaan, niin hänen pitää palveleman vatsaansa; jos ihminen kuolee, niin samaa vatsan jumalaa palvellaan erinomattain vuotavalla pirun paskalla.

Nyt on näille ihmisille saarnattu parannusta monta ajastaikaa, mutta ei ole vielä parannusta näille raukoille tullut, jotka eivät näe mitään eteensä, niin kuin Jeesus sanoo Juutalaisille; ”Minkä vertainen on tämä sukukunta? Ne ovat lasten kaltaiset, jotka sanovat toisilleen: me olemme huiluilla soittaneet teille, ja te ette ole hypänneet; me olemme murhelauluja veisanneet, ja te ette ole itkeneet”. Kuinka monta kertaa ovat jo lapset soittaneet teille iankaikkisuuden ihanalla rannalla, ja te ette ole vielä ilosta hypänneet? Kerran ovat lapset veisanneet murhelauluja, ja te ette ole vielä itkeneet, mutta kerran te joudutte parkumaan, te, jotka olette täällä nauraneet; kerran te joudutte parkumaan, jotka olette täällä riettaan ilossa olleet; kerran te joudutte ulvomaan, jotka olette täällä pilkanneet ja ylenkatsooneet Jeesuksen murheellisia opetuslapsia. ”Kerran te joudutte huutamaan vuorille: langetkaa meidän päällemme, ja kukkuloille: peittäkää meitä sen silmäin edestä, joka istuimella istuu!”

Tämä on neljäs rukouspäivä, jonka armollinen kuningas on kuuluttanut paasto- ja parannuspäiväksi koko kansalleen. Ilmankin kaikki alkavat tänä päivänä paastoamaan ja parannusta tekemään. Kuningas on nähnyt tarpeelliseksi asettaa neljä juhla- ja rukouspäivää erityisiksi paasto- ja parannuspäiviksi suruttomalle kansalle, että jos he silloinkaan muistaisivat syntiänsä ja tekisivät parannuksen, mutta ei näy tulevan parannusta suruttomalle kansalle, ei senkään vertaa, että he rukouspäivänä paastoisivat ja tekisivät juopumuksesta parannuksen. Aivanpa suruton kansa tahtoo tehdä pyhäpäivän juomapäiväksi, mutta ei paastopäiväksi. He tahtovat tehdä rukouspäivät kirouspäiviksi. Silloin maailman joukko juo ja mellastaa, kiroaa ja hattaroitsee, niin kuin hattarat helvetissä nauravat omaa onnettomuuttaan. He nauravat, niin kuin varikset ja harakat raakkuvat kirkon ympärillä. Annas nähdä, kuinka kauan he tässä kirkon ympärillä raakkuvat ennen kuin joku varis menee päätään myöten helvettiin, jossa mustat siivet palavat. Siellä hän saa raakkua iankaikkisesti, ja harakat toisella puolella saavat ynnä muiden hattarain kanssa pistää nokkansa pirun paskaan, jossa se mato on, joka ei koskaan kuole, se on totinen sana. Aamen.

Panulan postilla No 308. ”lohikäärmeen myrkky” korjattu todennäköisesti alkuperäiseen muotoon ”pirun paska”